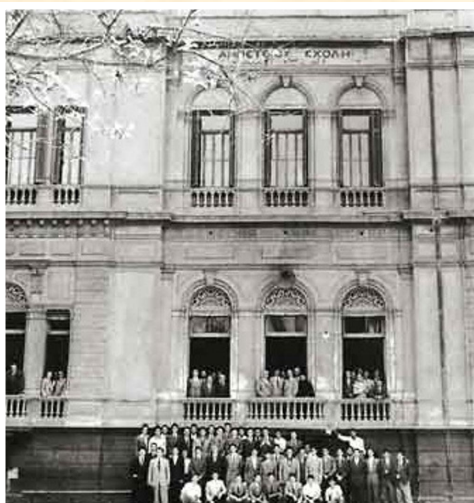

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ
ΑΘΗΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 3/2020

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Σ.Α.Σ.

ΤΕΥΧΟΣ 3/2020

ΤΟ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

3ης Σεπτεμβρίου 56, ΑΘΗΝΑ 104 33

Υπεύθυνος Έκδοσης : Μιχάλης Φλεβοτομάς, κιν. 6977485316, mflevot@gmail.com
Επιτροπή Σύνταξης : Δημήτρης Πιερής, κιν. 6932704820, dpieris@gmail.com
Σεβαστή (Βιβιάνα) Καραντινού, κιν. 6946272271, vivianakarantinos@gmail.com
Γιώργος Μακρής, κιν. 6945975147, sirkamg@yahoo.com
Υπεύθυνος Παραγωγής : Αντώνης Πατρινός, κιν. 6936646796, anthony.patrinos@gmail.com

Περιεχόμενα

Αντί-Editorial, Μιχάλης Φλεβοτομάς	3
Η ατυχής σύμπτωση των οικονομικών και περιβαλλοντικών κρίσεων, Χρήστος Ζερεφός	4
Ο Κορωνοϊός έσβησε καιτην Ολυμπιακή Φλόγα, Δημήτρης Α. Καπαϊτζής	6
Θεόδωρος και Αναστασία Μιχελή, Κωνσταντίνος Μιχελής	8
Βασίλης Καλαμπαλίκης, Φρόνη Καλαμπαλίκη.....	11
Η μαγείρισσα του συσσιτίου, Δημήτρης Καλανδράνης.....	12
Η Διδασκάλισσα Ελένη Δαρδανίδου, Μανώλης Τασούλας.....	13
Η Σάρα Μπερνάρ στο Κάιρο του 1888, Νίκος Νικηταρίδης.....	16
Ημερολόγιο της πορείας της πανδημίας, Δημήτρης Καφετζής.....	18
Η μεγάλη ευκαιρία, Μιχάλης Μπίσκοκς.....	24
Ελληνικές ταινίες από τα στούντιο του Καΐρου, Μαρία Χαραλαμπίδου.....	26
Ο ανεξάντλητος Καβάφης, Γιώργος Οικονομίδης.....	27
Πανσέληνος στα Θέρμα : Ιστορία Μυστηρίου, Έφη Χαλκιά-Μαλαχία.....	28
Επώνυμοι που χάθηκαν από τον Κορωνοϊό, Μιχάλης Κωβαίος.....	32
Για τους Αμπετειανούς Barista : Limoncello.....	33
Έφυγε ο Κωνσταντίνος Ξενάκης, Νίκος Νικηταρίδης.....	34

Το Περιοδικό Σ.Α.Σ. φέρει μόνο ενυπόγραφα άρθρα συνεργατών που φέρουν οι ίδιοι την ευθύνη για αυτά που γράφουν.
Η φωτογραφία της Αμπετείου Σχολής του εξωφύλλου στο Demerdash είναι του Γιώργου Ρωσσίδη.

Αντί-Editorial

Χαιρετισμός από τον Πρόεδρο

.....γράφει ο Μιχάλης Φλεβοτομάς

Αγαπητοί Αμπετειανές και Αμπετειανοί , συμπατριώτες και φίλοι.

Πρωτίστως και καθώς μπαίνουμε στο δεύτερο εξάμηνο του τόσο δύσκολου μέχρι τώρα 2020, και έχοντας βιώσει δυστυχώς την ιδιαίτερα επώδυνη απώλεια του συμπατριώτη και φίλου Ανδρέα Μαυρομάτη από τον Covid-19 ,αυτή την σύγχρονη μάστιγα που χτυπά τον πλανήτη, όλα τα μέλη του ΔΣ και εγώ προσωπικά , ευχόμαστε ολόθερμα υγεία και επάνοδο στους κανονικούς ρυθμούς της ζωής μας , χωρίς άλλες περιπέτειες και απώλειες.

Όπως ήδη γνωρίζετε, οι προγραμματισμένες εκδηλώσεις του Συλλόγου μας για το πρώτο εξάμηνο του 2020 αναγκαστικά ματαιώθηκαν, όπως άλλωστε και η Αμπετειάδα, η οποία είχε προγραμματισθεί για τον Οκτώβριο του 2020, και την οποία περιμέναμε όλοι με τόση προσμονή. Ας ευχηθούμε να μπορέσει να πραγματοποιηθεί εντός του 2021.

Ήδη, και με την σταδιακή άρση των περιοριστικών μέτρων για την πανδημία, επανεκκινούμε το πρόγραμμα ποικίλων εκδηλώσεων του Συλλόγου μας, εντός του Σεπτεμβρίου 2020, αρχικά με προβολή επιτυχίας του Αιγυπτιακού κινηματογράφου, σε χώρο που θα διασφαλίζει απόλυτα τους κανόνες υγιεινής και κοινωνικής απόστασης.

Με τις ευχές μου για ένα καλοκαίρι, όντως διαφορετικό από αυτά που έχουμε συνηθίσει , αλλά που εάν προσέξουμε θα είναι πάντα Ελληνικό και άρα μοναδικό.

Μιχάλης Φλεβοτομάς

Πρόεδρος Συλλόγου Αμπετείου Σχολής

Η Συντακτική Επιτροπή και οι Συνεργάτες του περιοδικού σας εύχονται καλό καλοκαίρι !

Η ατυχής σύμπτωση των οικονομικών και περιβαλλοντικών κρίσεων γράφει ο Χρήστος Σ. Ζερεφός

Με βάση τα μοντέλα υπολογισμού της ανθρωπογενούς παρέμβασης στο κλίμα και με τη χρήση δύο ακραίων σεναρίων κλιματικής μεταβολής που αναλύονται στη μελέτη της Τραπέζης της Ελλάδος, **αναμένεται ότι κατά το τέλος του 21ου αιώνα**, λόγω της ανθρωπογενούς παρέμβασης, η βροχή θα μειωθεί μεταξύ 5% και περίπου 19%, αντίστοιχα, σε επίπεδο επικράτειας. Επίσης, προκύπτει ότι κατά το τέλος του 21ου αιώνα η θερμοκρασία του αέρα θα αυξηθεί μεταξύ περίπου 3,0°C και 4,5°C, αντίστοιχα. Γενικά, οι προσομοιώσεις προβλέπουν σημαντικές μεταβολές πολλών κλιματικών παραμέτρων, όπως η υγρασία, η νεφοκάλυψη κ.ά. Ενδιαφέρον παρουσιάζει για την Ελλάδα η αναμενόμενη αύξηση της μέσης προσπίπτουσας ηλιακής ακτινοβολίας (μεταξύ 2,3 W/τετρ. μ. και 4,5 W/τετρ. μ.) στο σύνολο της επικράτειας, καθώς και η αύξηση της έντασης των Ετησίων θερινών ανέμων κατά 10% προς το τέλος του 21ου αιώνα που κάνουν πιο ελκυστικές στις ΑΠΕ. Μια σημαντική επίπτωση της ανόδου της θερμοκρασίας είναι η αυξανόμενη ζήτηση ηλεκτρικής ενέργειας για ψύξη το καλοκαίρι. Ειδικότερα, στα πεδινά ηπειρωτικά της Ελλάδος θα υπάρχει αυξημένη ανάγκη ψύξης έως και 40 επιπλέον ημέρες το χρόνο κατά την περίοδο 2071-2100, ενώ στις νησιωτικές και ορεινές περιοχές οι αυξήσεις θα είναι μικρότερες. Μια θετική πτυχή της αλλαγής του κλίματος αποτελεί η μείωση των ενεργειακών απαιτήσεων για θέρμανση που προβλέπεται για τη χειμερινή περίοδο, αλλά κυρίως η αναμονή των θετικών επιπτώσεων από την προσδοκώμενη εφαρμογή των αποφάσεων του COP21 στο Παρίσι το Δεκέμβριο του 2015.

Μεταβολές στον 21^ο αιώνα αναμένονται επίσης και στις ακραίες τιμές της βροχόπτωσης. Στην Ανατολική Στερεά Ελλάδα και τη ΒΔ Μακεδονία η μέγιστη ποσότητα του νερού που κατακρημνίζεται σε διάστημα έως 3 ημέρες αναμένεται να αυξηθεί σε ποσοστό έως 30%, ενώ στη Δυτική Ελλάδα αναμένεται να μειωθεί σε ποσοστό έως 20%. Σε αντιδιαστολή με τις πλημμυρικές περιόδους, οι μεγαλύτερες αυξήσεις της διάρκειας των ξηρών περιόδων θα σημειωθούν στην ανατολική ηπειρωτική χώρα και στη Βόρεια Κρήτη, όπου αναμένονται 20 επιπλέον ημέρες ξηρασίας μέχρι το 2021-2050 και μέχρι 40 επιπλέον ημέρες το 2071-2100. Αναμένεται ότι η μεταβολή των κλιματικών συνθηκών θα αυξήσει σημαντικά τον αριθμό των ημερών με εξαιρετικά αυξημένο κίνδυνο πυρκαγιάς, κατά 40 ημέρες το 2071-2100 σε όλη την Ανατολική Ελλάδα από τη Θράκη ως την Πελοπόννησο, ενώ μικρότερες αυξήσεις αναμένονται στη Δυτική Ελλάδα.

Γενικότερα, οι επιπτώσεις για όλους τους τομείς της εθνικής οικονομίας είναι αρνητικές και, σε πολλές περιπτώσεις, εξαιρετικά αρνητικές, φθάνοντας στο τέλος του αιώνα στο αστρονομικό κόστος των 700 περίπου δισεκατομμυρίων ευρώ κατά την Έκθεση της Τραπέζης της Ελλάδος. Οι επιπτώσεις π.χ. στα δάση ελάτης, οξιάς και πεύκης είναι σημαντικές, ενώ και η διόγκωση του κόστους λόγω της αύξησης του αριθμού και της έκτασης των δασικών πυρκαγιών είναι ουσιαστική. Επιπλέον, αναμένεται μείωση της αφθονίας των ειδών και της βιοποικιλότητας γενικότερα. Εκτιμάται επίσης ότι η κλιματική αλλαγή, με βάση την επίδρασή της στην εξέλιξη του δείκτη “τουριστικής ευφορίας” ως το τέλος του αιώνα, θα έχει σημαντικές επιπτώσεις για τον ελληνικό τουρισμό, οι οποίες εντοπίζονται κυρίως στη χρονική και περιφερειακή ανακατανομή των αφίξεων τουριστών στη χώρα μας, επομένως και των τουριστικών εισπράξεων. Οι συνέπειες της κλιματικής μεταβολής στο δομημένο περιβάλλον, στις μεταφορές, στην υγεία, στον τουρισμό, στην εξορυκτική βιομηχανία, στις αγροτικές καλλιέργειες και σε άλλους κλάδους είναι σημαντικές και αναλύονται επίσης στις μελέτες της Τραπέζης της Ελλάδος και στην υπάρχουσα πρόσφατη Ελληνική νομοθεσία.

Όπως προκύπτει από τα προηγούμενα, είναι απαραίτητο να σχεδιαστεί συγκεκριμένη πολιτική προσαρμογής για όλους τους τομείς. Σ’ αυτήν θα πρέπει να ενταχθεί και μια εξωτερική πολιτική αναθεωρημένη ως προς τις κατευθύνσεις που ενδιαφέρουν τη χώρα μας. Η ευθύνη για το μέλλον μοιράζεται σε όλους, αλλά το μεγαλύτερο μέρος της, βεβαίως, φέρουν οι πολιτικοί, οι οποίοι καλούνται μέσα σε δύσκολες συνθήκες να αλλάξουν μια ολόκληρη νοο-

τροπία ανάπτυξης που στηρίχθηκε στο πετρέλαιο, στο κάρβουνο, σε πολέμους και άλλες επιβλαβείς συνήθειες που κληρονομήσαμε από το 19ο και τον 20ο αιώνα και που φαίνεται δυστυχώς ότι δεν είμαστε έτοιμοι να τις εγκαταλείψουμε, ακόμα και σήμερα. Είναι έτοιμος ο μέσος κάτοικος των χωρών που ευημερούν να μετακινείται με ηλεκτρικό αυτοκίνητο; Είναι έτοιμος ο μέσος κάτοικος των χωρών που δεν ευημερούν να προσπαθήσει να μην μοιάσει στις συνήθειες, με τα λάθη τα οποία έκαναν οι προηγμένες κοινωνίες; Πολύ αμφιβάλλω. Και τούτο γιατί η Παιδεία σε αυτά τα θέματα ξεκινά από την προσχολική και σχολική ηλικία. Δεν μπορεί από τη μία στιγμή στην άλλη να αλλάξει άρδην η κοινωνία, όταν έχει μάθει στον τρόπο ζωής με τον οποίο ζούμε σήμερα. Η ατυχής σύμπτωση της περιβαλλοντικής κρίσης με την οικονομική κρίση σε μία ήδη αμφιλεγόμενη ποιότητα Παιδείας, αποτελεί ένα εκρηκτικό μείγμα το οποίο η ανθρωπότητα θα πρέπει να αντιμετωπίσει και ο καλύτερος τρόπος να γίνει αυτό είναι η μεθοδευμένη ορθή ενημέρωση και η διδασκαλία που ξεκινά από το σπίτι για να ωριμάσει καθυστερημένα στη μέση, ακόμα και στην τρίτη ηλικία.

Δυστυχώς τα μέτρα προσαρμογής δεν συνοδεύονται συνήθως και από την αναγκαία περιβαλλοντική παιδεία και την περιβαλλοντική ηθική η οποία θα έπρεπε να τα υποστηρίζει. Συγκεκριμένα, μολονότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει αποδείξει έμπρακτα την επιθυμία της να συμβάλει στη σταθεροποίηση του κλίματος, πολύ λίγα έχει κάνει για να διδάξει π.χ. τον αφυπνιζόμενο οικονομικό γίγαντα της ΝΑ Ασίας ώστε να αποφύγει να επαναλάβει τα λάθη που έκανε η Δύση. Ωθούμε τη διεθνή Κοινότητα στη λογική της συνεχιζόμενης εξάρτησης από το σύστημα εμπορίας και εξαγοράς δικαιωμάτων των αερίων του θερμοκηπίου ενώ η όλη προσπάθεια, πιστεύω, θα έπρεπε να επικεντρωθεί στον προσδιορισμό των νέων «εμιράτων» ανανεώσιμων πηγών ενέργειας σε όλη τη γη. Το ζητούμενο θα έπρεπε να είναι η εξοικονόμηση ενέργειας από όλους μας, όπως και η εξοικονόμηση όλων των φυσικών πόρων, με κυρίαρχους τους υδάτινους πόρους. Επίσης, κυρίαρχο θα έπρεπε να είναι το μείζον πρόβλημα της διαχείρισης στερεών - υγρών αποβλήτων και της ανακύκλωσης, όπως επιβάλλει αυτό που εγώ ονομάζω από πολλά χρόνια «ορθή περιβαλλοντική παιδεία», κάτω από τη σκέπη μιας παγκόσμιας περιβαλλοντικής ηθικής.

Ο Ακαδημαϊκός καθηγητής Χρήστος Ζερεφός γεννήθηκε στο Κάιρο το 1943. Μαθήτευσε στην Αμπέτειο Σχολή. Είναι σήμερα Εθνικός Εκπρόσωπος για την Κλιματική Αλλαγή.

Αγαπητά μας μέλη , σας παρέχουμε την δυνατότητα να ενημερώνετε ΑΤΕΛΩΣ όλα τα Τακτικά, Αρωγά μέλη και αναγνώστες μας για την ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΑΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ σε κάθε τριμηνιαία έκδοση του «Περιοδικού Σ.Α.Σ.».

Πληροφορίες / Διευκρινίσεις : Μίμης Πιερής τηλ. 210 68 40 100, κιν. 6932 704 820

Ο Κορωνοϊός έσβησε και την...Ολυμπιακή Φλόγα

.....γράφει ο Δημήτρης Α. Καπαϊτζής

Όπως είναι γνωστό, οι 32οι θερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες οι οποίοι επρόκειτο να διεξαχθούν στο Τόκιο φέτος το καλοκαίρι ματαιώθηκαν λόγω της πανδημίας του Κορωνοϊού. Τώρα προγραμματίζονται, εκτός απροόπτου, για του χρόνου πάλι στο Τόκιο. Θα είναι η δεύτερη φορά που οι Ιάπωνες θα τους φιλοξενήσουν. Η πρώτη φορά ήταν το μακρινό 1964, όπου τότε δυστυχώς η ελληνική συμμετοχή πέρασε τελειώς απαρατήρητη από άποψης αποτελεσμάτων. Ας ελπίσουμε ότι στη προσεχή διοργάνωση θα πάμε καλύτερα....

Ο σκοπός όμως εδώ δεν είναι να κάνω προγνωστικά για τους προσεχείς αγώνες. Θέλω να μοιραστώ μαζί σας, ανασύροντας από διάφορα έντυπα (Εικόνες 1992, "Αφιέρωμα 2004" κλπ.) που έχω στη βιβλιοθήκη μου, τα πιο ενδιαφέροντα κατά τη γνώμη μου πληροφοριακά στοιχεία για το πώς προέκυψε και υλοποιήθηκε η ιδέα της αναβίωσης των Ολυμπιακών Αγώνων καθώς και άλλες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες.

Το 393 μ.Χ. ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος Α΄ κατάργησε τους Ολυμπιακούς Αγώνες και σχεδόν ταυτόχρονα καταστρέφονται το στάδιο και άλλα μνημεία στην Ολυμπία από τις πυρπολήσεις των Ρωμαίων αλλά και από την εισβολή βαρβάρων. Την καταστροφή συμπλήρωσαν δύο ισχυροί σεισμοί εξαφανίζοντας κυριολεκτικά όλη την περιοχή όπου λάβαιναν χώρα οι Αγώνες και όχι μόνο. Ωστόσο μετά από πολλούς αιώνες, το ενδιαφέρον Γάλλων και Γερμανών αρχαιολόγων για την αρχαία Ελλάδα τους έφερε στην περιοχή της Ολυμπίας. Το 1881 κατά τις ανασκαφές, που με την έγκριση της ελληνικής κυβέρνησης πραγματοποιήθηκαν από τον Γερμανό Ε. Κούρτιους, αποκαλύφθηκαν τα ερείπια του χώρου όπου διεξάγονταν οι αρχαίοι Ολυμπιακοί Αγώνες.

Η σπουδαία αυτή ανακάλυψη προκάλεσε πολύ θόρυβο σε Ελλάδα και Ευρώπη με αποτέλεσμα να αρχίσουν συζητήσεις για την αναβίωση των Αγώνων. Πρωτεργάτης ήταν ο 29χρονος Γάλλος βαρόνος Πιέρ ντε Κουμπερτέν ασχολούμενος τότε με την κοινωνιολογία και την παιδαγωγική. Σε συνεργασία με το φίλο του Έλληνα ποιητή και συγγραφέα Δημήτρη Βικέλα, που ζούσε στο Παρίσι, συστήνουν μία Ολυμπιακή Επιτροπή και το 1894 διοργανώνεται στην Πόλη του Φωτός, το Παρίσι, διεθνές αθλητικό συνέδριο με θέμα την ανασύσταση του αρχαίου θεσμού. Παρά την αρχική προσπάθεια του Κουμπερτέν να διεξαχθούν οι πρώτοι Αγώνες στο Παρίσι, το συνέδριο αποφάσισε ομόφωνα οι Αγώνες να διοργανωθούν στην Αθήνα το 1896. Στο ίδιο συνέδριο συγκροτήθηκε η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) με πρόεδρο τον Δημήτρη Βικέλα και γραμματέα τον Πιέρ ντε Κουμπερτέν, εκεί δε, οι σύνεδροι επέλεξαν σαν σλόγκαν της Επιτροπής το τρίπτυχο "Citius, Altius, Fortius" που σημαίνει πιο γρήγορα, πιο ψηλά, πιο δυνατά. Αμέσως μετά την συγκρότηση της ΔΟΕ οι δύο άνδρες ανέλαβαν το δύσκολο έργο των διαβουλεύσεων με την ελληνική κυβέρνηση σε μία περίοδο που η Ελλάδα αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα πολιτικά και οικονομικά.

Ο τότε πρωθυπουργός Χαρίλαος Τρικούπης που είχε πει το περίφημο "δυστυχώς "επτωχέυσαμεν" απέκλεισε την περίπτωση διεξαγωγής των Αγώνων στην Αθήνα. Ο Κουμπερτέν και ο Βικέλας δεν πτοήθηκαν. Συνέχισαν την προσπάθειά τους και το 1895 κατάφεραν να πείσουν την νέα κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Θεόδωρο Δεληγιάννη για την διεξαγωγή των Αγώνων στην Αθήνα προκαλώντας τον ενθουσιασμό του ελληνικού λαού. Ωστόσο η μαύρη τρύπα του προϋπολογισμού έχασκε εκεί, αδυσώπητη. Η Οργανωτική επιτροπή βρισκόνταν μπροστά σε αδιέξοδο και η μεγάλη ιδέα κινδύνευε να μείνει στα χαρτιά ενώ οι αιώνιοι κακοπροαίρετοι χαμογελούσαν ειρωνικά. Τότε όμως παρουσιάσθηκε ο Καλός Θεός της Ελλάδας με τη μορφή του μεγάλου μας εθνικού ευεργέτη. Του Γεωργίου Αβέρωφ. Αυτός έχωσε βαθιά το χέρι στη τσέπη του δωρίζοντας το τεράστιο για την εποχή εκείνη ποσό του ενός εκατομμυρίου δραχμών ώστε να πραγματοποιηθούν οι Αγώνες στην Αθήνα το 1896 !!!! Ένα ακόμα μέρος του κόστους καλύφθηκε από την έκδοση αναμνηστικών γραμματοσήμων και μεταλλίων κι έτσι άρχισαν αμέσως οι προετοιμασίες για μία αξιοπρεπή διοργάνωση. Συνολικά οι πόροι για τους Αγώνες ξεπέρασαν το 1.500.000 δρχ. ένα πραγματικά εντυπωσιακό ποσό.

Μέσα σε 18 μήνες ανακατασκευάστηκε και αναμαρμαρώθηκε με πεντελικό μάρμαρο το παλιό και ερειπωμένο στάδιο που η κατασκευή του στις πλαγιές του Αρδηττού είχε ολοκληρωθεί το 1859 με δαπάνες ενός άλλου εθνικού μας ευεργέτη, του Βαγγέλη Ζάππα. Έτσι το Μάρτιο του 1896 η Αθήνα που είχε αλλάξει όψη, προς το καλύτερο, ήταν έτοιμη να φιλοξενήσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες στο νέο Παναθηναϊκό Στάδιο, το Καλλιμάρμαρο !!!!

Εδώ ανοίγω μία παρένθεση για να προσθέσω ότι τα έργα βελτίωσης του Σταδίου συνεχίσθηκαν και μετά τη λήξη των Αγώνων . Ολοκληρώθηκαν το 1906 με την κατασκευή στην είσοδό του των Προπυλαίων (Κορινθιακού ρυθμού), ύστερα από επιθυμία του Γ. Αβέρωφ. Όμως με την πάροδο των ετών, η κατασκευή αυτή υπέστη σοβαρές ζημιές παρυσιάζοντας ένα θλιβερό θέαμα. Τελικά τα Προπύλαια κατεδαφίστηκαν το 1952 και δεν ξαναχτίστηκαν για να μην εμποδίζεται η θέα στο εσωτερικό του Σταδίου.

Και φθάνουμε στις 24 Μαρτίου του 1896 (με το παλιό ημερολόγιο), Κυριακή του Πάσχα. Υπό ραγδαία βροχή γίνονται τα αποκαλυπτήρια του ανδριάντα του Γεωργίου Αβέρωφ, έργο του γλύπτη Γ.Βρούτου, ενώ την επομένη ημέρα στις 3 το μεσημέρι ο βασιλιάς Γεώργιος κήρυξε την έναρξη των Αγώνων παρουσία 60.000 και πλέον θεατών. Αμέσως μετά ήχησε για πρώτη φορά ο Ύμνος των Αγώνων που συνέθεσε ο μουσουργός Σπυρίδων Σαμαράς , σε στίχους του Κωστή Παλαμά : « Αρχαίο Πνεύμα αθάνατο, αγνέ πατέρα του ωραίου, του μεγάλου και τ' αληθινού, κατέβα φανερώσου, κι άστραψε εδώ πέρα στη δόξα της δικής σου γης και τ' ουρανού ».

Ο Αγώνες διήρκεσαν 10 ημέρες, ενώ συμμετείχαν 285 αθλητές από 14 χώρες σε 9 αθλήματα : στίβο, ποδηλασία, ξιφασκία, γυμναστική, πάλη, κολύμβηση, τένις, σκοποβολή και άρση βαρών. Αυτοί οι αριθμοί όσο κι αν φαίνονται σήμερα πολύ μικροί συγκρινόμενοι με αυτούς των τελευταίων Αγώνων στο Ρίο (2016), όπου συμμετείχαν 11.237 αθλητές και αθλήτριες από 206 χώρες σε 28 αθλήματα, ως γεγονός εκείνης της εποχής παραμένει πολύ μεγάλο. Έκτοτε οι Αγώνες διεξάγονται ανά τετραετία εναλλάξ σε διάφορες χώρες με την ανελλιπή συμμετοχή της Ελλάδας. Τις χρονιές 1914, 1918, 1940, 1944 δεν τελέσθηκαν Αγώνες λόγω των δύο παγκοσμίων πολέμων. Εδώ πρέπει να αναφέρω ότι οι διεθνείς αγώνες των Αθηνών του 1906 επονομαζόμενοι " Μεσοολυμπιάδα" ουδέποτε αναγνωρίστηκαν από την ΔΟΕ ως Ολυμπιακοί Αγώνες και γι αυτό δεν αναφέρονται στον σχετικό πίνακα των διεξαχθέντων Αγώνων.

Στους πρώτους Αγώνες της Αθήνας η Ελλάδα κατέκτησε 46 μετάλλια (10 χρυσά, 17 αργυρά και 19 χάλκινα), με σπουδαιότερο ίσως το χρυσό του Σπύρου Λούη στο Μαραθώνιο δρόμο, που θεωρείται για εμάς τους Έλληνες εθνικό αγώνισμα. Τα περισσότερα χρυσά (11) κατέκτησαν οι ΗΠΑ που ανέδειξαν και τον πρώτο Ολυμπιονίκη των σύγχρονων αγώνων, τον νικητή του άλματος τριπλούν Μπρένταν Κόνολυ. Από την αναβίωση του θεσμού των Ολυμπιακών Αγώνων και μέχρι το 2016 η χώρα με τη μεγαλύτερη συγκομιδή μεταλλίων είναι οι ΗΠΑ με 2419 μετάλλια εκ των οποίων τα 985 χρυσά (Wikipedia).

Στους βους Ολυμπιακούς Αγώνες, το 1920 στην Αμβέρσα, έγινε για πρώτη φορά η έπαρση της Ολυμπιακής σημαίας με τους πέντε κύκλους που συμβολίζουν τις πέντε ηπείρους. Την ίδια χρονιά, η ελληνική ομάδα κατέκτησε ένα και μοναδικό μετάλλιο, αργυρό, στη σκοποβολή και συγκεκριμένα στο ομαδικό στρατιωτικού περιστρόφου. Έκτοτε μεσολάβησαν 36 ολόκληρα χρόνια για να ανέβει και πάλι στο βήμα των Ολυμπιονικών Έλληνας αθλητής. Ήταν το 1956 στη Μελβούρνη όπου ο Γιώργος Ρουμπάνης κατέκτησε στο άλμα επί κοντώ το χάλκινο μετάλλιο πίσω από τους δύο Αμερικανούς πρωταθλητές.

Θέλοντας να τιμήσει την Ελλάδα, η ΔΟΕ έλαβε κατά καιρούς κάποιες αποφάσεις οι οποίες πάντοτε τηρούνται κατά το τελετουργικό πρόγραμμα στην έναρξη των εκάστοτε Ολυμπιακών Αγώνων. Έτσι λοιπόν, από το 1924 (Παρίσι) ανακρούεται ο Εθνικός μας Ύμνος σαν χώρα που γέννησε τον θεσμό. Από το 1928 (Άμστερνταμ) η ελληνική ομάδα, με σημαιοφόρο τον καλύτερο αθλητή της, παρελαύνει πάντα πρώτη ανοίγοντας την παρέλαση των κρατών που συμμετέχουν στους Αγώνες. Τέλος από το 1936 (Βερολίνο) καθιερώθηκε η τελετή της αφής της Ολυμπιακής φλόγας στην Ολυμπία η οποία μεταφέρεται με τη μορφή λαμπαδηδρομίας στη διοργανώτρια χώρα προκειμένου ν' ανάψει στο βωμό του Σταδίου την ημέρα της έναρξης των Αγώνων. Κατά σύμπτωση την ίδια χρονιά πέθανε ο εμπνευστής των Αγώνων Πιερ ντε Κουμπερτέν και σύμφωνα με την τελευταία του επιθυμία η καρδιά του ενταφιάσθηκε στην Ολυμπία όπου υπάρχει και το μνημείο του.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί ότι η τελετή της αφής της Ολυμπιακής Φλόγας έγινε κανονικά φέτος, στις 12 Μαρτίου, διότι δεν είχε ληφθεί ακόμα η απόφαση της ματαίωσης των Αγώνων. Ύστερα από μια σύντομη λαμπαδηδρομία, η φλόγα παραδόθηκε στο Παναθηναϊκό Στάδιο , παρουσία πολύ περιορισμένου αριθμού επισήμων, στην ιαπωνική αντιπροσωπεία αλλά τελικά αυτή δεν άναψε στο βωμό του σταδίου του Τόκιο, εξού και ο τίτλος του κειμένου.

Ο Δημήτρης Α. Καπαϊτζής γεννήθηκε στο Κάιρο. Αποφοίτησε από την Αμπέτσιο Σχολή το 1955 (Εμπορικό Τμήμα). Ήρθε στην Ελλάδα το 1959 και προσλήφθηκε στο τμήμα πωλήσεων της πολυεθνικής Philips. Διετέλεσε Διευθυντής Πωλήσεων Ν. Ελλάδος της Siera-Ruton-Pore (θυγατρική της Philips). Αργότερα ειδικεύθηκε στο Marketing στη Γαλλία από την Philips International και το 1987 ανέλαβε την Διεύθυνση Marketing των οικιακών προϊόντων Ήχου της Philips Ελλάδος. Τώρα είναι συνταξιούχος. Κατοικεί στην Αθήνα. Είναι παντρεμένος και έχει μία κόρη.

Οι αγαπημένοι μας δάσκαλοι και δασκάλες

Θεόδωρος και Αναστασία Μιχαηλίδου

.....γράφει ο Κωνσταντίνος Μιχαηλίδης

Σήμερα Σάββατο 6 Ιουνίου, καθώς κατευθυνόμουν προς Κηφισιά, δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από την πολύ αγαπητή μου Βιβιάνα Καραντινού (μέλος της συντακτικής επιτροπής). Μου ζήτησε με τόνο που δε δεχόταν καμία αντίρρηση να γράψω λίγα λόγια για την παρουσία των γονιών μου στην Αίγυπτο. Το δέχτηκα με ανάμεικτα συναισθήματα, καθώς ο τρόπος με τον οποίο φύγαμε από το Κάιρο δεν μου έχει αφήσει καλές αναμνήσεις. Ωστόσο παραβλέποντας τα δυσάρεστα και κρατώντας τα καλά θα προσπαθήσω να ανασύρω από τη μνήμη μου ό,τι μπορώ. Τόσο η μητέρα μου και ακόμα περισσότερο ο πατέρας μου ήταν λιγομίλητοι και φρόντιζαν πάντα να μη μου μεταφέρουν τις δυσκολίες που πιθανόν αντιμετώπιζαν. Μου έδωσαν καλές βάσεις, αγάπη, ασφάλεια και παράλληλα μου καλλιέργησαν μια ελευθερία στη σκέψη. Στο κομοδίνο της μητέρας μου υπήρχε πάντα ένα καλό βιβλίο και σε αυτή οφείλω την βιβλιοφιλία. Το χάδι και η αγάπη της με ακολουθούν μέχρι σήμερα. Από την άλλη ο πατέρας μου ήταν ένα μείγμα αυστηρότητας ανακατεμένης με χιούμορ, ολιγαρκής, δίκαιος και σίγουρα όχι εκδηλωτικός.

Ο πατέρας μου στην Αμπέττειο

Η καταγωγή του πατέρα μου ήταν από τα περίχωρα της Ανδρίτσαινας Ηλείας στην Πελοπόννησο. Γεννημένος το 1918, από αγροτική οικογένεια, πολύ καλός μαθητής, τελείωσε το γυμνάσιο Ανδριτσαίνης και σπούδασε στη Μαρράσειο Παιδαγωγική Ακαδημία στην Αθήνα. Στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου υπηρέτησε στο Αλβανικό Μέτωπο απ' όπου, τον θυμάμαι να λέει, γύρισε με τα πόδια πίσω στην Αθήνα.

Και πάλι από τα λεγόμενά του, εργάστηκε αρχικά στο Υπουργείο Παιδείας. Κάπου εκεί συναντήθηκε στην Αθήνα με τον Θεοδόσιο Κονά, διευθυντή τότε στην Αμπέττειο, που τον προσκάλεσε να έρθει να διδάξει στο Κάιρο. Έτσι το 1949, μετανάστευσε στο Κάιρο και ανέλαβε υπηρεσία στην παλιά Αμπέττειο. Από εκεί συνέχισε στη νέα Αμπέττειο μέχρι τη συνταξιοδότησή του.

Η μητέρα μου είχε καταγωγή από τη Μεγαλόπολη Αρκαδίας. Γεννημένη το 1924, πρωτότοκη πολυμελούς οικογένειας, μετά το σχολείο σπούδασε στην Παιδαγωγική Ακαδημία Τριπόλεως. Γνωρίστηκε με τον πατέρα μου και παντρεύτηκαν πριν ακόμα ο πατέρας μου μεταναστεύσει στο Κάιρο. Το 1950, τον ακολούθησε και ξεκίνησε να διδάσκει αρχικά στο Σχολείο της Κοινότητας του Χελουάν (1950-1952) και στη συνέχεια στην Αχιλλοπούλειο Σχολή στο Κάιρο (1952-1958). Αργότερα μεταφέρθηκε στο νέο κτήριο της Αμπεττειού Σχολής όπου και δίδαξε μέχρι την συνταξιοδότησή της.

Ο επαναπατρισμός τους έγινε τέλος του 1982, όταν συμπλήρωσαν και οι δύο συντάξιμα χρόνια. Η υγεία του πατέρα μου είχε υποστεί σοβαρά πλήγματα και αυτό υπήρξε ένας ακόμα λόγος επαναπατρισμού. Ήταν και οι δύο εξαιρετικά ευσυνείδητοι στην εργασία τους. Τους θυμάμαι να προετοιμάζουν τα μαθήματα της επόμενης ημέρας και να προσπαθούν με κάθε τρόπο να είναι αποδοτικοί και συνεπείς.

Το τι προσέφεραν όλα αυτά τα χρόνια διδασκαλίας θα το κρίνουν καλύτερα οι μαθητές τους και όσοι τους γνώρισαν.

Για εμένα αυτή η απόφασή τους να μεταναστεύσουν στην Αίγυπτο ήταν καθοριστική για τη ζωή μου. Η Αίγυπτος σημάδεψε με τρόπο ανεξίτηλο τα παιδικά και φοιτητικά μου χρόνια. Με προίκισε με ξένες γλώσσες, με την εμπειρία ενός κοσμοπολίτικου, πολυεθνικού περιβάλλοντος, με κατανόηση και ανοχή για το διπλανό μου, με την ευγένεια του μέσου Αιγυπτιώτη, με μια σχολική παιδεία πάνω από το μέσο όρο και με μια ζηλευτή πανεπιστημιακή ιατρική εκπαίδευση. Οι γονείς μου έθεσαν τη βάση και το Κάιρο τη σοφία του.

Η μητέρα μου, δασκάλα στην Αχιλλοπούλειο Σχολη Καΐρου το 1955. Έγκυος σε μένα.

Η μητέρα μου στο Χελουάν (τρίτη από αριστερά, δεύτερη από αριστερά σύζυγος καθηγητή κ. Θωμά Μητσόπουλου)

Από εκδρομή των μαθητών της Αμπετείου στα Ιεροσόλυμα (δεν έχω ημερ/νία)

Βιογραφικό Κωνσταντίνου Μιχελή, υιού του Θεόδωρου και της Αναστασίας

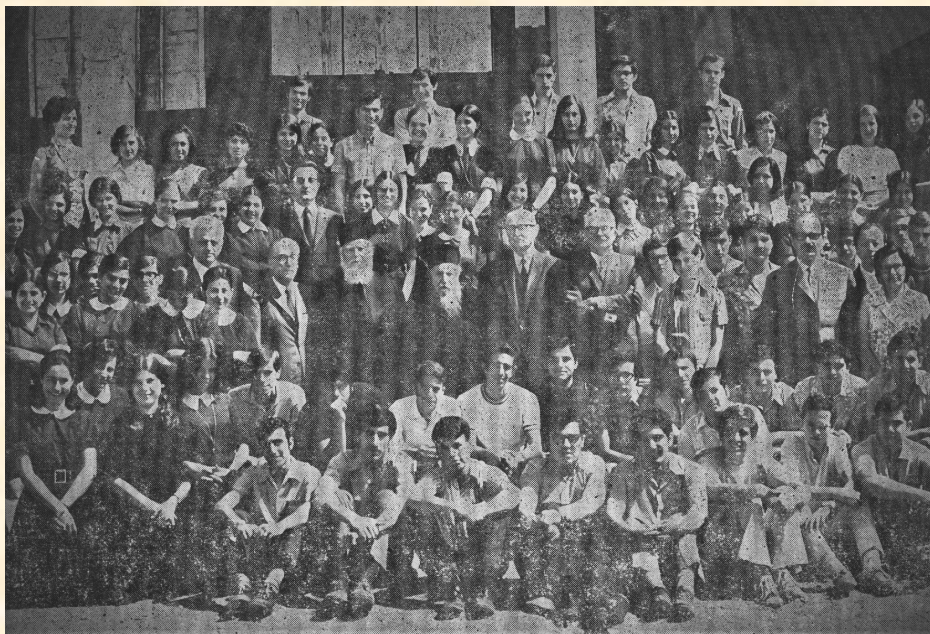
...Όσο για εμένα που γράφω αυτές τις γραμμές, θές η τύχη, θές η φύση, θές ο μεγαλοδύναμος, ήρθα στον κόσμο κάποια στιγμή ένα καλοκαίρι του 1955, πάνω που χάραζε στο Κάιρο και η φωνή του μουεζίνη, από τα χίλια όπως λέγεται τζαμιά του, καλούσε τους πιστούς να δοξάσουν τον Αλλάχ -όχι επειδή γεννήθηκα εγώ- αλλά για να ξεκινήσουν όπως εδώ και αιώνες την καθημερινότητά τους κάτω από την ευλογία του και τον καυτό ήλιο της Αιγύπτου.

Μεγαλώνοντας με τη φροντίδα και αγάπη των γονιών μου, αποφοίτησα από την περίφημη Αμπέτειο Σχολή το 1973 και αποφάσισα, ερήμην του πατέρα μου που με ήθελε πολιτικό μηχανικό, να ακολουθήσω την βασίλισσα ιατρική. Έχοντας διαβάσει, ώρες ατέλειωτες σαν μοναχοπαιδί, ένα μεγάλο μέρος της κλασικής λογοτεχνίας, και φύσει ρομαντικός, τράβηξα να γίνω γιατρός. Αρχικά στόχευα την στρατιωτική σχολή Θεσσαλονίκης. Όμως η θεά τύχη είχε άλλα σχέδια για μένα. Την ημέρα που ήταν να ταξιδέψω για την Ελλάδα μας, έκλεισε το αεροδρόμιο λόγω εχθροπραξιών με το Ισραήλ. Ήταν καλοκαίρι του 1973. Καθώς είχα την απαιτούμενη για το Αιγυπτιακό πανεπιστήμιο βαθμολογία, για να μη χάσω το χρόνο μου, παρέμεινα στο Κάιρο. Έγινα δεκτός στην εξαιρετική ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Καΐρου απ' όπου και αποφοίτησα.

Το νοσοκομείο του Kasr el Aini υπήρξε μεγάλο σχολείο που πέρα από την ιατρική με έφερε σε επαφή με το ανθρώπινο στοιχείο και την ανθρώπινη δυστυχία που την έζησα σε όλο της το μεγαλείο. Για να διατηρήσω την άδεια παραμονής μου στην Αίγυπτο, καθώς, αν και γεννημένος εκεί, δεν μου είχε δοθεί η υπηκοότητα, ζήτησα να εργασθώ στο Ελληνικό νοσοκομείο Καΐρου.. Όπως και έγινε. Έτσι συνέχισα μέχρι που επαναπατρισθήκαμε το καλοκαίρι του 1982. Ευτυχώς το πτυχίο μου αναγνωρίστηκε άμεσα και σύντομα διορίστηκα αγροτικός γιατρός σε ένα ημιορεινό χωριουδάκι. Από το πολύβουο Κάιρο, στους τριακόσιους κατοίκους και με τη φύση να οργιάζει γύρω μου. Απ' όλη την ιατρική αυτό που αγάπησα, σαν φοιτητής ακόμα, ήταν η χειρουργική. Έτσι με το που προέκυψε θέση στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, άφησα το χωριό και βρέθηκα στην Αθήνα.

Στον Ευαγγελισμό είχα την τύχη να γίνω μέλος σε μια κλινική που είχε έναν εξαιρετικά οργανωτικό διευθυντή που πραγματικά ενδιαφερόταν τόσο για τους ασθενείς του όσο και για τους εκπαιδευόμενους. Άλλο μεγάλο σχολείο. Να είναι καλά εκεί που βρίσκεται τώρα. Στο ίδιο νοσοκομείο ξεκίνησα και τη διδακτορική μου διατριβή που την ολοκλήρωσα τρία χρόνια μετά.

Γάμος, παιδιά, σκληρή δουλειά, παράλληλα με μικρές εκπαιδεύσεις στο εξωτερικό συμπληρώνουν την εικόνα, και με φέρνουν στο σήμερα...και πάλι μπροστά στη Βιβιάνα να μου λέει με νάζι: κοίτα, καλά αυτά που έγραψες για τους γονείς σου, όμως θέλω να γράψεις και πέντε γραμμές για την αφεντιά σου. Ο Αργύρης, το έτερον της ήμισυ, παντρεμένοι από τα γεννοφάσκια τους, ψιλό-χαμογελούσε δίπλα της. Δεν μπορούσα να αρνηθώ. Μάρτυς μου ο Αλλάχ. Πάρα τις δυσκολίες και αντιξοότητες, η ζωή στάθηκε γενναιόδωρη μαζί μου. Καλοί γονείς, καριέρα, μια ικανή γυναίκα στο πλάι μου, δυο παιδιά με χαρακτήρα και προσωπικότητα που ολοκλήρωσαν αξιόλογες σπουδές και είναι σε θέση να κινηθούν χωρίς τη δική μου υποστήριξη. Τι άλλο να ζητήσω ;

Φωτογραφία από τον ΚΑΔΜΟ του 1972 που μας έστειλε ο Κωνσταντίνος Μιχελής

Αγαπημένοι μας δάσκαλοι

Βασίλης Καλαμπαλίκης

.....γράφει η κόρη του Φρύνη Καλαμπαλίκη

Το 1917 σ' ένα χωριό της Εύβοιας, στους Ανδρονιάνους της Κύμης, γεννήθηκε ο Βασίλης Καλαμπαλίκης. Εκεί πέρασε τα παιδικά του χρόνια και τελείωσε το Γυμνάσιο – Λύκειο στην Κύμη.

Η επιθυμία του να σπουδάσει στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου δεν πραγματοποιήθηκε τελικά. Ενώ γράφτηκε στην Σχολή, μετά από ένα χρόνο αναγκάστηκε για οικονομικούς λόγους να εγκαταλείψει το νεανικό όνειρο και να συνεχίσει τις σπουδές του στη Μαράσλειο Παιδαγωγική Ακαδημία απ' όπου αποφοίτησε το 1938.

Αυτή λοιπόν η επιθυμία του μετατοπίστηκε και μεταφέρθηκε στην προσφορά προς την εκπαίδευση, στη διαπαιδαγώγηση και διαμόρφωση χαρακτήρων, στη μετάδοση γνώσεων, πληροφοριών και αξιών.

Τον Οκτώβριο του 1939 διορίζεται ως 'δημοδιδάσκαλος' στο Δημοτικό Σχολείο Αρδέας στο Θεοδωράκι της Μακεδονίας και παίρνει 'το βάπτισμα' της διδασκαλικής έδρας.

Όμως δεν περνά ούτε ένας χρόνος και τον Οκτώβριο του 1940 καλείται 'υπό τα όπλα' ως Έφεδρος Αξιωματικός της Σχολής Ευελπίδων Σύρου και 'υπηρετεί την Πατρίδα' κατά τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο τον Απρίλιο του 1941.

Αμέσως μετά επιστρέφει στην οργανική του θέση στο Δημοτικό Σχολείο Αρδέας, συνεχίζοντας το Παιδαγωγικό του έργο μέχρι το 1949.

Με τη λήξη του εμφυλίου πολέμου και κατόπιν αποφάσεως του Υπουργείου Θρησκευμάτων και Εθνικής Παιδείας μετατίθεται στην Αίγυπτο και αναλαμβάνει υπηρεσία στο Κοινοτικό Δημοτικό Σχολείο Αμπετείου στο Κάιρο. Εκεί παραμένει μέχρι το 1962, οπότε επιστρέφει στην Ελλάδα μαζί με την οικογένειά του, την οποία είχε ήδη αποκτήσει.

Από το 1962 μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 1975 υπηρετεί σε Δημοτικά Σχολεία της Αττικής και συγκεκριμένα στη Δάφνη, την Ηλιούπολη, την Τερψιθέα, το Μαρούσι, το Λαύριο και στην Αθήνα. Από την υπηρεσία απεχώρησε με τον βαθμό του Διευθυντή.

Τη δυναμική του προσωπικότητα χαρακτήριζε η εντιμότητα, η αίσθηση του καθήκοντος, η ευσυνειδησία, η δημιουργικότητα και η ευρηματικότητα. Για την προσφορά του στην εκπαίδευση και τη συμμετοχή του στα κοινωνικά δρώμενα απέσπασε τη βαθύτατη εκτίμηση και αγάπη των μαθητών του, των συναδέλφων και όλου του κοινωνικού του περιγύρου.

Το 1995 'έφυγε' αφήνοντας πίσω του αναμνήσεις και ένα κενό σε εκείνους που τον εκτίμησαν και τον αγάπησαν.

Η Φρύνη Καλαμπαλίκη γεννήθηκε στο Κάιρο το 1956. Πατέρας της ήταν ο Βασίλης Καλαμπαλίκης και μητέρα της η Αργυρώ Μπελιβανάκη. Επέστρεψαν το 1962 στην Αθήνα. Το 1975 σπούδασε Αρχιτεκτονική στην Βενετία Ιταλίας και εργάστηκε μέχρι το 1999 στο Υπουργείο Πολιτισμού. Το 1983 παντρεύτηκε τον Ζήση Ευαγγέλου και απέκτησαν 2 κόρες.

Οι Αμπετειανοί μας γράφουν

Η μαγείρισσα του συσσιτίου

.....γράφει ο Δημήτρης Καλανδράνης

Στο κτήριο με τις ξύλινες σκάλες, εκεί που στεγάζονταν οι τάξεις του Δημοτικού της παλιάς Αμπετείου, στο ισόγειο, βρισκόταν το συσσίτιο όπου στην μεγάλη του αίθουσα έτρωγαν κάθε μέρα το μεσημέρι περίπου 80 φτωχά παιδιά από όλες τις τάξεις.

Μετά από το πρώτο διάλειμμα, τα παιδιά στηνόντουσαν στην ουρά για να πάρουν το πρωινό τους- μια φέτα ψωμί με ένα κομμάτι λευκό τυρί. Το μεσημεριανό σερβιριζόταν όταν τέλειωναν τα μαθήματα.

Το μενού ήταν τυποποιημένο: Τις μονές μέρες κρέας με πατάτες, μακαρόνια ή ρύζι, και τις ζυγές, φασόλια, φούλια, φακές. Ίσως να μου διαφεύγει αυτή τη στιγμή κάποιο άλλο φαγητό.

Οι σιτιζόμενοι έτρωγαν σε μεγάλα γκρίζα τραπέζια καθισμένοι σε πάγκους, και αυτοί γκρίζοι. Γκρίζα ήταν και τα ττουλάπια και ο μισός τοίχος. Γκρίζες και οι κανάτες νερού. Τα ποτήρια δεν θυμάμαι τι χρώμα είχαν. Ίσως να ήταν και αυτά γκρίζα. Σήμερα που αναφέρομαι στο συσσίτιο, στις αρχές του '50, δεν έχουν σημασία αυτές οι λεπτομέρειες. Αυτό που έμεινε σε μένα και φαντάζομαι σε όλα τα παιδιά του συσσιτίου, είναι η όρεξη που είχαμε, οι συζητήσεις που κάναμε με τους διπλανούς και τους απέναντι, τα ατέλειωτα πειράγματα και τα γέλια, αλλά και το ξύλο που έπεφτε. Την εύρυθμη λειτουργία και την διαχείριση επέβλεπαν επιστάτες, μεταξύ των οποίων και καθηγητές, οι οποίοι δεν δίσταζαν να ρίχνουν σφαλιάρες και μπουνιές στην πλάτη, σε όσους δεν πειθαρχούσαν. Θα τις «έτρωγαν» όμως και όσοι δεν έτρωγαν όλο το φαγητό τους.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, κυριαρχούσε ένας θόρυβος γεμάτος ζωή: Θόρυβοι από ομιλίες, γέλια, επιπλήξεις επιστατών, μέχρι και συναυλία κουταλιών, πιάτων και ποτηριών. Η μόνη ύπαρξη που κυκλοφορούσε σιωπηλή ήταν η μαγείρισσα, η αγαπημένη μας κυρία Θέκλα Ραπτάκη, μια καλοκάγαθη γυναίκα, κοντούλα, παχουλή, με ροδοκόκκινα μάγουλα και πάντα χαμογελαστή. Στα επτά χρόνια που θήτευσα στο συσσίτιο δεν την θυμάμαι να φόρεσε χρωματιστό φόρεμα. Είχε χάσει τον άντρα της και από τότε το μαύρο δεν έφυγε από πάνω της. Την κυρία Θέκλα, δεν την άκουσα ποτέ να φωνάζει, ποτέ να μαλώνει και το χαμόγελο δεν πρόσεξα να της είχε λείψει ποτέ από τα χείλη της.

Η εργασία της μαγείρισσας σε συσσίτιο απόρων δεν ήταν εύκολη υπόθεση, ειδικά όταν ο προϋπολογισμός ήταν περιορισμένος και εκείνη να πασχίζει να μαγειρέψει νόστιμο φαγητό για 80 παιδιά. Η ικανοποίηση της κυρίας Θέκλας ήταν να βλέπει τα παιδιά να ζητούν και δεύτερο πιάτο, ειδικά τα όσπρια που είναι το κατεξοχήν λαδερό φαγητό που πάντα πετυχαίνει όταν μαγειρεύεται και σε μεγάλη ποσότητα. Το φαγητό που δεν μπορούσε με τίποτα να γίνει νόστιμο ήταν το ρύζι, μαγειρεμένο με φυτικό βούτυρο εκείνης της εποχής. Συχνά έβλεπα στοιβαγμένους, έξω από την πόρτα του συσσιτίου, τους ντενεκέδες με τη φωτογραφία του ελέφαντα, «σάμνα ναμπάτι ελ φιλ.»

Η μεγάλη μας χαρά στο συσσίτιο ήταν, όταν στις εξετάσεις, αντί για φαγητό, η κυρία Θέκλα μάς ετοίμαζε μια μεγάλη φραντζόλα με τυρί ή μορταδέλα. Θυμάμαι που την κρατούσα στα χέρια μου σαν κλαρίνο και την καταβρόχιζα διασχίζοντας την Σάρα Φουάντ και την Εμάντ Ελ Ντιν, μαζί με έναν αξέχαστο συμμαθητή μου τον Μιχάλη Καζαμία. Πηγαίναμε περπατώντας μέχρι το Μπαμπ ελ Χαντίντ. Μετά χώριζαν οι δρόμοι μας. Εκείνος για τη Σούμπρα και εγώ για το Ντάχερ. Όλη η διαδρομή με τα πόδια και τα οκτώ μελλίνια ναύλα, κέρδος στην τσέπη.

Την κυρία Θέκλα όμως θα την θυμάμαι όσο ζω για μια πράξη αγάπης που έκανε στο πρόσωπό μου, κάποια στιγμή που δεν βρισκόμουν και στις καλύτερές μου.

Ένα απόγευμα, στην Τρίτη Εμπορικού, ο καθηγητής κος Λάσκαρης απουσίασε στο μάθημα της δακτυλογραφίας. Μη έχοντας με τι να ασχοληθούμε, βγήκαμε όλα τα παιδιά στην αυλή και αρχίσαμε να παίζουμε. Το αποτέλεσμα ήταν ο κος Κονάς να μας επιβάλει τιμωρία να γράψουμε 10 φορές μια σελίδα στη γραφομηχανή. Την ώρα που έγραφα, με έπιασε μια κρίση ημικρανίας με μερική απώλεια όρασης και πονοκέφαλο. Αναγκάστηκα να φύγω βιαστικά πριν χειροτερέψουν τα συμπτώματα, έχοντας γράψει μόνο τις μισές σελίδες.

Την άλλη μέρα, ο κος Κονάς με κάλεσε στο γραφείο του για απολογία. Όμως δεν ήθελε να πιστέψει ότι είχα ημικρανία και αφού έφαγα το καθιερωμένο χαστούκι, μου ανακοίνωσε ότι από εκείνη την ημέρα δεν θα έτρωγα στο συσσίτιο, δεν θα έπαιρνα τα δώρα της φιλοπτώχου τα Χριστούγεννα και θα πλήρωνα 30 γρόσια δίδακτρα κάθε μήνα. Τότε ήμουν 14 και μισό χρονών, ορφανός από πατέρα, με άλλα δυο ανήλικα αδέρφια.

Δεν τον έκαμψαν ούτε τα δάκρυα της χήρας μητέρας μου, ούτε οι παρεμβάσεις πολλών καθηγητών. Η τιμωρία

κράτησε περίπου ένα χρόνο, και φαντάζομαι ότι ο κος Κονάς θα αναγκάστηκε να υποχωρήσει μετά από πιέσεις καθηγητών, γιατί έτυχε να είμαι ένα πολύ ήσυχο παιδί και καλός μαθητής.

Η αγαπημένη μου μαγείρισσα, η κυρία Θέκλα, δεν άντεχε να με βλέπει κάθε μέρα να στέκομαι παράμερα στην αυλή του σχολείου, περιμένοντας να βγει ο συμμαθητής μου ο Μιχάλης Καζαμίας από το συσσίτιο. Αρκετές φορές, με κίνδυνο να την αντιληφθούν οι επιστάτες του συσσιτίου, έδινε κρυφά ένα κομμάτι ψωμί με τυρί στον συμμαθητή μου για να μου το δώσει.

Όταν αποφοίτησα, δεν σταμάτησα να περνάω από το σχολείο για να πω μια καλημέρα στην κυρία Θέκλα. Περνούσα και από το γραφείο του κου Κονά, που στο μεταξύ είχαμε γίνει φίλοι και δεν αναφερθήκαμε ποτέ στο περιστατικό εκείνο. Όμως μέχρι σήμερα δεν μπόρεσα να βρω καμιά εξήγηση στην συμπεριφορά του. Κάποια στιγμή, πίστεψα ότι του χρωστούσα και ευγνωμοσύνη, γιατί η στάση του αυτή με πείσμωνσε πολύ και η αντίδρασή μου ήταν να αφοσιωθώ περισσότερο στο διάβασμα, με αποτέλεσμα να μαζέψω και τα επτά βραβεία στην τελευταία τάξη. Τον ευχαριστώ και για έναν άλλο λόγο: Μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω την προσφορά της πραγματικής αγάπης από μια απλή γυναίκα, την καλή μας την μαγείρισσα, την κυρία Θέκλα.

Ο Δημήτρης Καλανδράνης γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου και τώρα ζει στην Αλυκή της Πάρου. Σπούδασε στην Αμπέτιο Εμπορική Σχολή του Καΐρου από την οποία αποφοίτησε το 1953 της Στ' Εμπορικού και είναι επίσης κάτοχος του ICS London Diploma Hotel Management, γνωρίζει δε έξι ξένες γλώσσες. Εργάστηκε στη Swissair από το 1964 έως το 1994. Από το 1994 που ζει μόνιμα στην Πάρο αρθρογραφεί στις τοπικές εφημερίδες με διηγήματα, δοκίμια και κοινωνικά θέματα καθότι είναι βαθειά κοινωνικοποιημένο άτομο με έντονη την αίσθηση της αλληλεγγύης.

Οι Αναγνώστες μας γράφουν

Η διδασκάλισσα Ελένη Δαρδανίδου (1862-1944)

.....γράφει ο Μανώλης Τασούλας

Η Ελένη Δαρδανίδου, υπήρξε από τη φύση της μια γυναίκα με αδύναμη και ευαίσθητη κράση, αλλά διέθετε ισχυρή θέληση και δυναμική προσωπικότητα! Καταγόταν από το Σοποτσέλι (σήμερα: Δίλοφο) Ζαγορίου. Πατέρας της ήταν ο Στέφανος Κανάτας, ο οποίος στα μέσα του 19ου αιώνα μετοίκησε στην Κωνσταντινούπολη, όπου παντρεύτηκε την συμπατριώτισσά του από το Τσεπέλοβο Ζαγορίου, Αγγελική Πρασίνου, της οποίας ο πατέρας Ιωάννης Πράσινος υπήρξε προσωπικός γιατρός του Αλή Πασά των Ιωαννίνων. Απόκτησαν τέσσερα παιδιά και η μικρότερη κόρη τους, η Ελένη, γεννήθηκε στις 16 Ιουνίου 1862. Όμως, τριών ετών ορφάνεψε από πατέρα και πέντε ετών από μητέρα.

Η Ελένη Κανάτα (κατόπιν Δαρδανίδου) σε φωτογραφία του 1892, όταν πρωτοκατοίκησε στο Κάιρο

Έτσι, η περιπέτεια της ζωής της μικρής Ελένης, ξεκίνησε από αυτή την τρυφερή ηλικία. Οι θείοι της την έκλεισαν εσωτερική στο οικοτροφείο του Ζαπτείου Παρθεναγωγείου της Πόλης. Από μικρή ήταν υπάκουη και άριστη μαθήτρια, και η διευθύντρια του Παρθεναγωγείου, η περίφημη Καλλιόπη Κεχαγιά, την ξεχώρισε μαζί με κάποια άλλα κορίτσια, προορίζοντάς την για κάτι καλύτερο στο μέλλον. Έτσι, μετά λίγα χρόνια, τελείωσε με «άριστα» το Γυμνάσιο και τη Γαλλική Σχολή του Ζαπτείου, στην οποία όλα τα μαθήματα τα δίδασκαν γαλλίδες καλόγριες. Τότε, η νέα Διευθύντρια του Παρθεναγωγείου, η Σωτηρία Αλιμπέρτη (άλλη μια περίφημη Ελληνίδα με πολύπλευρη δράση και έργο), η οποία στη συνέχεια υπήρξε και στενή της φίλη, την παρότρυνε να συνεχίσει τις σπουδές της στη νεοϊδρυθείσα Παιδαγωγική Ακαδημία του Ζαπτείου, με σκοπό να εκπαιδευτεί ως «παρθεναγωγός» σε αναλφάβητες ή τουρκόφωνες ελληνοπούλες.

Με το που πήρε και από εκεί το δίπλωμά της, ξεκίνησε για την Ελένη το νέο ταξίδι της ζωής της. Ο μεγάλος κύκλος όλα αυτά τα χρόνια μέσα στο Ζάππειο Παρθεναγωγείο, είχε οριστικά κλείσει! Μπήκε 5 ετών και έφυγε σχεδόν 25. Αρχικά δίδαξε στη Ρωσία, σε ελληνοπούλες της Οδησσού. Στη συνέχεια, στο διάστημα 1888-1890 δίδαξε στο Παρθεναγωγείο της Βάρνας στη Βουλγαρία. Όμως, όλες αυτές οι μετακινήσεις, και οι πολύ χαμηλές θερμοκρασίες των βόρειων αυτών χωρών, κλόνισαν την εύθραυστη υγεία της. Ήταν και εκ φύσεως αδύνατη και λεπτοκαμωμένη,

Ελένη Δαρδανίδου-Μπρούσαλη.
Αναμνήσεις από την Αίγυπτο
-ιστορίες από παππού σε παππού-

Το Αχιλλοπούλειο Παρθεναγωγείο στο Κάιρο

Κάιρο και ήταν παντρεμένη σε δεύτερο γάμο με κάποιον Αρβανίτη, ονόματι Χατζή, που ήταν κηπουρός του Ζουλφικάρ πασά. Στο Κάιρο η Ελένη άρχισε πάλι να δουλεύει σαν δασκάλα. Όμως τα χρόνια περνούσαν γρήγορα κι εκείνη κόντευε τα τριάντα, χωρίς να έχει τακτοποιήσει τη ζωή της. Άλλες στην ηλικία της ήταν ήδη μητέρες. Εκείνη, ούτε καν είχε γνωρίσει έναν άντρα. Φρόντισε όμως γι' αυτό η αδελφή της, και της έκανε προξενιά έναν συμπατριώτη τους λογιστή, που είχε τελειώσει τη Ζωσιμαία Σχολή Ιωαννίνων και εργαζόταν στο Κάιρο, τον Κώστα Δαρδανίδη. Ο γάμος τους έγινε την 1η Οκτωβρίου 1894 και το 1895 η Ελένη γέννησε το μονακριβο παιδί της, τον Αχιλλέα-Αναγνώστη. Και πριν βγει ο χρόνος, ξεκίνησε η οικογένεια ένα μακρύ, αλλά σύντομο ταξίδι. Πήγαν στα τουρκοκρατούμενα ακόμα Γιάννενα, όπου δήλωσαν το γιο τους ως Τούρκο υπήκοο-ραγιά. Ταυτόχρονα πλήρωσαν και τον «κεφαλάτη», τον κεφαλικό φόρο δηλαδή. Και η Ελένη σημείωσε στο προσωπικό της ημερολόγιο, θίγοντας το γεγονός, τη φράση: «ως τότε;» Κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στα Γιάννενα, έμειναν στο σπίτι του νεομάρτυρα Αγίου Γεωργίου, όπου κατοικούσε ο αδελφός της Γιάνκος Κανάτας, φιλόλογος της Ζωσιμαίας, ο οποίος είχε παντρευτεί την Ειρήνη, εγγονή του Αγίου νεομάρτυρα των Ιωαννίνων.

Μετά λίγο διάστημα επέστρεψαν στην Αίγυπτο. Η Ελένη εκείνη την περίοδο γνωρίστηκε με τον Ζουλφικάρ πασά, που ο γιος του Σαΐντ πασάς έγινε αργότερα Μέγας Αυλάρχης του σουλτάνου-βασιλιά Φουάντ Α΄. Το ίδιο διάστημα δραστηριοποιήθηκε μέσα από πολλούς ελληνικούς συλλόγους που έδρευαν στο Κάιρο, αλλά και στην Αθήνα, με τους οποίους επικοινωνούσε με αλληλογραφία. Έτσι, υπήρξε ενεργό μέλος της «Ένωσης Ελληνίδων Ηλιουπόλεως-Κούμπας Μαρία η Αιγύπτια» αλλά και του «Συλλόγου Γυναικών Αθηνών», στον οποίο πρόεδρος ήταν η παλιά της διευθύντρια και φίλη από το Ζάππειο Παρθεναγωγείο, η Σωτηρία Αλιμπέρτη. Ο πολύ δραστήριος αυτός σύλλογος είχε σαν σκοπό την προώθηση της χειραφέτησης, της μόρφωσης και της προόδου των Ελληνίδων γυναικών, και παράλληλα τη συλλογή εισφορών για την ανέγερση μνημείου στη μνήμη των ηρωίδων της Ελληνικής Επανάστασης του 1821. Η Ελένη με μεγάλη προθυμία και πατριωτικό ζήλο συγκέντρωσε μεγάλα ποσά χρημάτων από τις Ελληνίδες του Καΐρου, και τα έστειλε στην Αθήνα για τη στήριξη των σκοπών του εν λόγω Συλλόγου. Παράλληλα, η Ελένη Δαρδανίδου υπήρξε και από τα πιο δραστήρια μέλη του Συλλόγου του Παναγίου Τάφου, ο οποίος είχε πληγεί οικονομικά κατά την περίοδο του Α΄ παγκοσμίου πολέμου. Αλληλογραφώντας με πλούσιες Ελληνίδες, κυρίως της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας, κατόρθωσε να συγκεντρώσει επίσης μεγάλες χρηματικές εισφορές, τις οποίες παρέδωσε στον πρόεδρο του συλλόγου που έδρευε στο Κάιρο, στον Δρ Κομανό πασά, ο οποίος με τη σειρά του τις κατέθεσε στο ταμείο του Παναγίου Τάφου. Για την ένθερμη και άκρως

Ελένη Δαρδανίδου-Μπρούσαλη.
Αναμνήσεις από την Αίγυπτο
-ιστορίες από παππού σε παππού-

ΕΥΛΟΓΙΑ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

και όλα αυτά συνέβαλαν αρνητικά! Έτσι, στις 6 Μαρτίου 1891 αναγκάστηκε να υποβάλει την παραίτησή της. Επέστρεψε στην Πόλη. Η πευκόφυτη Χάλκη ήταν η παρηγοριά της, και η ελπίδα της ότι το ευχάριστο κλίμα θα την έκανε καλά. Όμως η υγεία της χειροτέρευε, καθώς και ο βήχας που τη βασάνιζε μόνιμα! Πήγε πάλι σε γιατρό να την εξετάσει, κι εκείνος της σύστησε να πάει κάπου με θερμότερο κλίμα, και της έδωσε την ελπίδα ότι θα γινόταν καλά.

Και από εδώ ξεκινάει ο τρίτος κύκλος της ζωής της Ελένης. Νέος προορισμός της: η Αίγυπτος. Η μεγαλύτερη αδελφή της η Ευανθία κατοικούσε

ήδη στο

ΑΜΠΕΠΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΕΤΟΣ 1913 - 1914

ΤΑΞΙΣ *in Gymnasii*
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΑΞΕΩΣ *6*
ΟΝΟΜΑ *Schulle Bassanides*
ΜΑΘΗΜΑ *Ελληνικά*

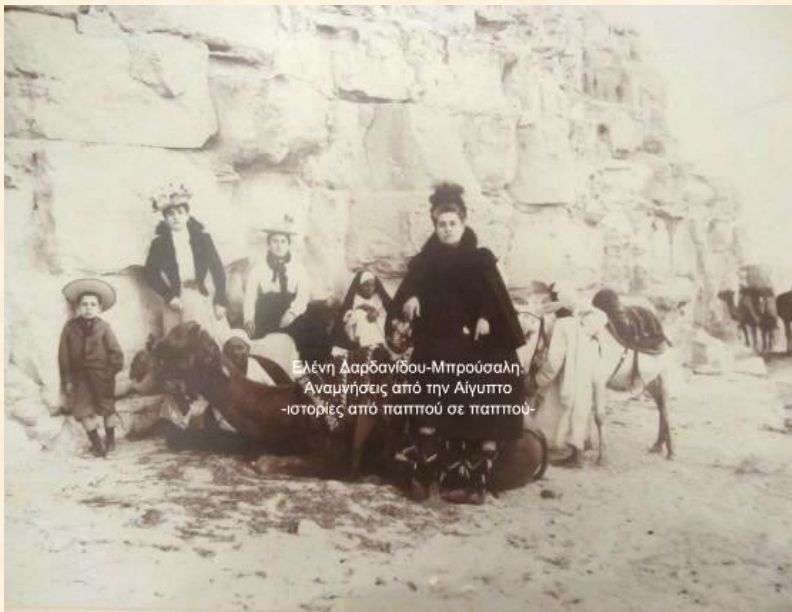
Ελένη Δαρδανίδου-Μπρούσαλη.
Αναμνήσεις από την Αίγυπτο
-ιστορίες από παππού σε παππού-

αποδοτική συμμετοχή της σε αυτόν τον παγκόσμιο έρανο, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Δαμιανός απένειμε στην Ελένη Δαρδανίδου τιμητικό δίπλωμα, καθώς και τον χρυσό σταυρό του Παναγίου Τάφου, ο οποίος περιέκλειε τίμιο ξύλο. Την ίδια περίοδο, την «επιστράτευσε» και ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Μελέτιος, και την διόρισε μέλος του Σπετσεροπουλείου Ορφανοτροφείου Ηλιουπόλεως.

Έτσι, η ζωή της Ελένης Δαρδανίδου κύλησε στην Αίγυπτο με ποικίλες και άκρως ενδιαφέρουσες δραστηριότητες, που την γέμιζαν ηθική ικανοποίηση αλλά και ψυχικό πλούτο. Στο μεταξύ ο γιος της ο Αχιλλέας σπούδασε στην Αμπέτειο Σχολή, έπιασε δουλειά, και παντρεύτηκε τη συμπατριώτισσά του Αγγελική Μαρίνου, με την οποία απόχτησε το 1938 μια κόρη, την Έλλη. Έτσι, η Ελένη Δαρδανίδου αξιώθηκε στα 76 της χρόνια να γίνει και γιαγιά! Όλη η οικογένεια, αφού είχε αλλάξει πολλές περιοχές διαμονής, όπως την Ηλιούπολη και το Ζεϊτούν, κατοικούσε πλέον στο κέντρο του Καΐρου, στο αγγλικό μέγαρο Davies Bryan που η πρόσοψή του έβλεπε στην οδό Malika Farida.

Και έφτασε ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος με όλες τις συμφορές του, που γέμισε με θλίψη και πικρά δάκρυα τις καρδιές όλων των απόδημων Ελλήνων, όπως και εκείνων που κατοικούσαν στις παροικίες της Αιγύπτου! Τρία χρόνια όμως μετά ήρθε η απελευθέρωση. Στις 10 Οκτωβρίου 1944 οι μαθήτριες του Αχιλλοπουλείου ξεχύθηκαν με ενθουσιασμό στους δρόμους, ανεμίζοντας ελληνικές σημαίες και κραυγάζοντας με ενθουσιώδη ρυθμό: «Ελευθερωθήκαμε!». Η Ελένη βγήκε όλο χαρά και πατριωτική υπερηφάνεια, και στόλισε το μπαλκόνι της με δυο τεράστιες ελληνικές σημαίες. Και ένα μήνα μετά, η χαρά της απελευθέρωσης της Ελλάδας, μετατράπηκε σε λύπη και πένθος στο σπίτι του Δαρδανίδη. Η Ελένη Δαρδανίδου, αυτή η τόσο δραστήρια και ξεχωριστή Ελληνίδα της Αιγύπτου, χήρα πλέον από το 1941, άφησε την τελευταία της πνοή στις 25 Νοεμβρίου 1944, σε ηλικία 82 ετών. Την επόμενη ημέρα κηδεύτηκε στο κοιμητήριο του Αγίου Γεωργίου στο Κάιρο.

Από τότε, η μνήμη της έμεινε ακριβή και αιώνια στις καρδιές της οικογένειάς της. Οι απόγονοί της, που πλέον ζουν στο Ηράκλειο Αττικής, πάντα τη θυμούνται με αγάπη, κυρίως όταν ξεφυλλίζουν τα παλιά οικογενειακά άλμπουμ από την Αίγυπτο, αλλά και το προσωπικό της ημερολόγιο, που μέσα στις σελίδες του φυλάγονται τόσες πολύτιμες αναμνήσεις!...

Ελένη Δαρδανίδου-Μπρούσαλη.
Αναμνήσεις από την Αίγυπτο
-ιστορίες από παππού σε παππού-

Βόλτα στις πυραμίδες το 1902. Πρώτος αριστερά ο μικρός Αχιλλέας Δαρδανίδης. Δεύτερη γυναίκα από αριστερά, η Ελένη Δαρδανίδου

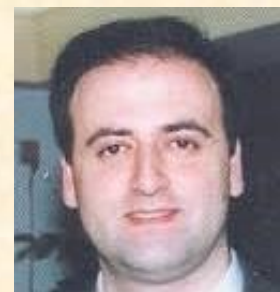
Όλο το φωτογραφικό υλικό προέρχεται από το αρχείο της εγγονής της: Ελένης Δαρδανίδου-Μπρούσαλη.

Το μέγαρο Davies Bryan όπου κατοικούσε η Ελένη τα τελευταία χρόνια της ζωής

Η Σάρα Μπερνάρ στο Κάιρο του 1888

.....γράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

Η Σάρα Μπερνάρ (1844-1923) ήταν μια θρυλική Γαλλίδα ηθοποιός για την οποία έχει ειπωθεί ότι ήταν *“η πιο φημισμένη ηθοποιός που γνώρισε ποτέ ο κόσμος”*. Η Μπερνάρ απέκτησε τη φήμη της στις θεατρικές σκηνές της Ευρώπης τη δεκαετία του 1870 και έγινε γρήγορα περιζήτητη στη γηραιά και τη νέα ήπειρο. Κέρδισε την αναγνώριση ως σοβαρή δραματική ηθοποιός, γεγονός για το οποίο της αποδόθηκε το προσωνύμιο *“η θεϊκή Σάρα”*.

Όπως ήταν φυσικό δεν θα μπορούσε παρά να εμφανιστεί και μπροστά στο κοσμοπολιτικό κοινό της Αιγύπτου, ένα κοινό γνωστό για την θεατρική του κουλτούρα, μέγα μέρος του οποίου αποτελούταν από Έλληνες σπουδαγμένους στα καλύτερα ελληνικά, γαλλικά και αγγλικά σχολεία της Νειλοχώρας.

Ας μεταφερθούμε λοιπόν στο Δεκέμβριο του 1888 και μέσα από σχετικά άρθρα του Μέλη και του Έρμου της αλεξανδρινής *“Μεταρρύθμισης”* (7-19/12, 8-20/12) ας παρακολουθήσουμε νοερά την εμφάνιση της μεγάλης Σάρα Μπερνάρ μπροστά στο Καϊρινό κοινό :

Έκαστος εννοεί το σημερινόν ημών θέμα, καταλαμβάνει ίσως περί τίνος πρόκειται να ομιλήσωμεν. Ναι, θα περιγράψωμεν τας εντυπώσεις μας, εντυπώσεις ας απεκομίσαμεν εκ της χθεσινής παραστάσεως (5-17/12). Αλλ’ άραγε ο κάλαμος ημών είναι εις θέσιν να περιγράψη τοιαύτας εντυπώσεις, δύναται ν’ απονείμη δίκαιον έπαινον εις την έξοχον ηθοποιόν ; Ημείς τουλάχιστον διστάζομεν να το ομολογήσωμεν. Εν τούτοις ας δοκιμάσωμεν.

Η Σάρα Βερνάρδ περί ης τσαούτα εγράφησαν εν τω ευρωπαϊκώ τύπω, αφίκετο εν τη πόλει μας όπως δώση σειράν παραστάσεων εν τω Χεδιβικώ θεάτρω. Από της πρωΐας της Κυριακής ζωηρά επεκράτει κινήσεις ανά τας οδούς και τα κέντρα της πόλεως μας. Αφίκετο η Σάρα, θα δώση αύριον την πρώτην παράστασιν ; Αι φράσεις αύται ηκούοντο δι’ όλης της ημέρας, το ζήτημα τέλος της ημέρας ήτο η Σάρα.

Χθες πρωί εγνώσθη ότι αφίκετο η ένδοξος ηθοποιός μετά των απαρτιζόντων τον θίασον της προσώπων, το Hotel Royal ένθα κατέλυσε περιστοιχείτο υπό περιέργων. Τσαούτη ήτον η ανυπομονησίαν τινών, ώστε μετέβαινον εις τον ξενοδοχείον όπως την ιδώσι.

Η αιφνιδίως διαδοθείσα ανά την πόλιν ημών είδησιν ότι η κ. Σάρα Βερνάρδ έδιδε χθες την πρώτην αυτής παράστασιν έκαμεν ώστε από της ογδός της εσπέρας όχι μόνον τα πρώτης τάξεως εμπορικά καφενεία του Καΐρου να ερημωθώσιν, αλλά και αυτοί έτι οι διευθυνταί των μεγαλοπρεπών της πόλεως ημών Καφέ Κονσέρ, εις ένα των οποίων από τινών ημερών παριστάνονται μελοδραμάτια και κωμειδύλια γαλλικά, να αισθανθώσι τον θανάσιμον κτύπον.

*Κατά τα προαγγελθέντα η Σάρα Βερνάρδ ήρξατο των παραστάσεων της δια του λαμπρού έργου του Αλεξ. Δουμά *“La Dame aux Camelias”*.*

Από της εβδόμης εσπερινής ώρας ο κόσμος ήρξατο να συρρέη, δυνάμεθα δε να είπωμεν ότι το θέατρον ήτο πλήρες. Έκτακτος όμως συρροή παρετηρείτο εις το Υπερώων το και Παράδεισον καλούμενον. Ολίγον μετά την ογδόν το αξιόλογον ημών θέατρον ήτο κατλημμένον εκ καλού και εκλεκτού κόρμου διαφόρων φυλών, εναγωνίως αναμένοντος όπως ίδη δια πρώτην φοράν και θαυμάση την έξοχον τραγωδόν και τον όχι ολιγώτερον έξοχον δραματικόν ηθοποιόν κύριον Δαμαλάν.

Η δια την έναρξιν της παραστάσεως ορισθείσα ώρα είχε σημάνει, οι δε θεαταί ανυπομόνως περιέμενον να ιδωσι την Σάραν. Μετά τινά λεπτά, περί την εννάτην σχεδόν ώραν, το παραπέτασμα υψώθη, δεν ήτον όμως εκείνη. Μετ’ ου πολύ εφάνη επί της σκηνής η ανυπομόνως περιμενομένη, η εις πολλά σχόλια εμβαλλούσα τους θεατάς, Σάρα, λαμπρώς ενδεδυμένη. Ο ενθουσιασμός, η χαρά, τα χειροκροτήματα ήσαν απερίγραπτα, μόλις όμως ήρξατο να ομιλή σιγή απερίγραπτος επήλθε. Από στιγμής ης στιγμήν μόνον ηκούοντο, τι ωραία, τι λαμπρά, είναι κάτι τι έκτακτον, και τω όντι, πόσον ωραία παριστάνει η Σάρα ! Η λεπτή, η χαρίεσσα, η αγγελική φωνή της καταθέλγει το παριστάμενον πλήθος, το λεπτοφυές, αι κινήσεις και το ευγενές ύφος της Σάρας καταμαγεύουσι την θεατήν !! Η εις εκάστην πράξιν

στάσις της και η αλλοίωσις των χαρακτηριστικών της, εκ των περιστατικών του δράματος, καταγυτεύουσι !!!

Εις την πρώτην πράξιν του χθες παρασταθέντος δράματος η λεπτοφυής Σάρα ήρξατο των αισθημάτων προς τον Έλληνα ηθοποιόν Δαμαλάν, τον υποκριθέντα τον Armand Duval έρωτος της. Ο έρως εκείνος ηλλοιούτο βαθμηδόν, τας δε αλλοιώσεις του, τον αληθή τέλος έρωτα έβλεπε τις εις την δευτέραν πράξιν, ηύξανε ο έρως της Μαργαρίτας δια τον Αρμανδ εις την τρίτην πράξιν, ότε ο πατήρ του εραστού της επέπληξεν, ύβρισεν αυτήν, η Μαργαρίτα χωρίς να δυσαρεστηθή κατ' αυτού, απεναντίας τον εσεβάσθη ως πατέρα της. Από της στιγμής όμως εκείνης η όψις της ηλλοιώθη και τέλος εις την πέμπτην και τελευταίαν πράξιν η Μαργαρίτα ασθενής ούσα επλησίαζεν εις το τέλος της ζωής της. Ω οποία συγκίνησις, αληθής συγκίνησις ! Να βλέπη τις την Μαργαρίταν υποφέρουσαν και όμως να παρηγορή εαυτόν και τους περιστοιχούντας αυτήν, ιδίως δε τον εραστήν της, τον καταστάντα απαρηγόρητον εκ της λύπης του ! Να βλέπη τις αυτήν πλησιάζουσαν εις το μοιραίον τέλος και εκ των κινήσεων της να νομίξη ότι θα πέση και όμως δεν υποκύπτει, δεν πίπτει, αλλά κλονίζεται, οι πόνοι της παύουν, δεν υποφέρει πλέον, τότε άρχεται λαμβάνουσα το νεκρικό χρώμα, πίπτει εις τας αγκάλας του συζύγου της ως λιπόθυμωσ, εγείρεται όμως εκ νέου, αλλά την φοράν ταύτην υποκύπτει, πίπτει πλέον χαμαί δια τελευταίαν φοράν αποχαιρετίζουσα τους περιστοιχούντας αυτήν, πίπτει ίνα μη εγερθή πλέον...

Τοιούτον εν ολίγοις το χθες παρασταθέν δράμα, λαμπρά οφείλομεν να το ομολογήσωμεν εξετέλεσαν το μέρος των και τα άλλα πρόσωπα του θιάσου, ιδίως όμως κατέθελε το κοινόν δια του ευγενούς και γλυκέος του ύφους και των ζωηρών ελξεών του ο υποκριθείς τον εραστήν της Σάρα, κ. Δαμαλάς. Πλέον όμως η Σάρα Βερβάρδ-Δαμαλά ανεδείχθη καθ' ημάς πολύ ανωτέρα της άλλοτε διαπρεψάσης Ιταλίδος συναδέλφου της, της τραγικωτάτης κυρίας Ρισσόρι.

Εν τη μέτρη όμως της χαράς και του ενθουσιασμού ημών εκ των εντυπώσεων ας απεκομίσαμεν εκ του θιάσου της Σάρας Βερνάρδ, ημείς δεν λησμονούμεν και τον έτερον Γαλλικόν θίασον τον επιτυχώς εν τω λαμπρώ Ελδοράδω παριστάνοντα διάφορα μελοδράματα.

Khedival theatre, Cairo

Ο Νικηταρίδης είναι, μα κυρίως νιώθει Αιγυπτιώτης. Παρόλο που είναι ο μόνος από την οικογένειά του που γεννήθηκε στην Ελλάδα (1969), εν τούτοις φέρει στην ψυχή του τις μνήμες της ζωής όλων εκείνων των δικών του ανθρώπων που έζησαν στη Νειλοχώρα. Παράλληλα, ως παιδί καλλιτεχνών γονιών, με ρίζες από τη Χάλκη, τη Σύμη, την Κύπρο, την Κρήτη και την Αμοργό, που ασχολήθηκαν επί χρόνια με το ερασιτεχνικό θέατρο -και όχι μόνο- σε Αλεξάνδρεια και Σουέζ, κληρονόμησε αυτή του την κλίση στα Γράμματα.

Ημερολόγιο της πορείας της πανδημίαςγράφει ο Δημήτρης Καφετζής

Από τον Δημήτρη Καφετζή

Ομότιμο Καθηγητή της Παιδιατρικής, Λοιμωξιολόγο

Σύμβουλο της Διοίκησης του Νοσοκομείου Metropolitan για την "Παιδιατρική Metropolitan"

Αγαπητοί μου φίλοι,

Ο νέος κορωνοϊός που μας αιφνιδίασε τον Δεκέμβριο του 2019 με την εμφάνισή του, όπως ήδη γνωρίζετε έχει σκοτώσει κοντά στο μισό εκατομμύριο ανθρώπους παγκόσμια και μας έχει περιορίσει αρκετά από τις καθημερινές μας δραστηριότητες. Ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισής του είναι να τον γνωρίσουμε όσο γίνεται καλύτερα, να βρούμε τις αδυναμίες του και το συντομότερο δυνατό να απαλλαγούμε από αυτόν.

Είμαι αισιόδοξος ότι θα τα καταφέρουμε, αλλά έως ότου έχουμε στα χέρια μας ένα αποτελεσματικό φάρμακο ή/και εμβόλιο πρέπει να τηρούμε με αυστηρότητα τα μέτρα προστασίας που συνεχώς ακούμε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης..

Στα κείμενα που ακολουθούν παρατίθενται οι πρώτες (πιο κατατοπιστικές) και οι πιο πρόσφατες αναρτήσεις μου στο Facebook για μη γιατρούς. Όπως θα παρατηρήσετε η ενημέρωση βασίζεται στην εκάστοτε νέα γνώση που αποκτάτε με την μελέτη, την δοκιμή και την εμπειρία από επιτυχίες και αποτυχίες. Ελπίζω ότι τα άρθρα αυτά θα συμβάλουν στην καλύτερη ενημέρωσή σας και στην καλύτερη προστασία σας από την νέα αυτή απειλή.

Με φιλικούς χαιρετισμούς

Δημήτρης Καφετζής

Καθηγητής Παιδιατρικής ΕΚΠΑ

22 Ιανουάριος

Ο ΝΕΟΣ ΚΟΡΟΝΑΪΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Το Κέντρο Ελέγχου Νοσημάτων των ΗΠΑ (CDC) παρακολουθεί εκ του σύνεγγυς μια νέα εστία παγκόσμιας απειλής που προκαλείται από έναν νέο κοροναϊό στο Wuhan, επαρχία Hubei, στην Κίνα. Οι κινεζικές αρχές αναγνώρισαν για πρώτη φορά τον νέο κοροναϊό, ο οποίος έχει οδηγήσει σε σχεδόν 300 επιβεβαιωμένες λοιμώξεις σε ανθρώπους στην Κίνα με αρκετούς θανάτους να έχουν αναφερθεί. Ορισμένες χώρες, συμπεριλαμβανομένων των Ηνωμένων Πολιτειών, εξέτασαν ενεργά ταξιδιώτες από το Wuhan και ύπαρξη του νέου corona-ιού έχει επιβεβαιωθεί στην Ταϊλάνδη, την Ιαπωνία και την Δημοκρατία της Κορέας.

Οι κινεζικές αρχές υγείας εξέδωσαν το πλήρες γονιδίωμα του "2019 νέου Κοροναϊού" ή "2019-nCoV" στην τράπεζα γονιδίων GenBank, τη βάση δεδομένων γενετικής ακολουθίας NIH και στην πύλη Global Initiative on Sharing All Influenza Data (GISAID).

Οι κοροναϊοί αποτελούν μεγάλη οικογένεια ιών, ορισμένοι των οποίων προκαλούν λοιμώξεις στον άνθρωπο και άλλοι που ανευρίσκονται σε ζώα, καμήλες, γάτες και νυχτερίδες. Σπανίως, οι ζωικοί κοροναϊοί μεταλλάσσονται, προσβάλλουν τον άνθρωπο και αποκτούν την ικανότητα μετάδοσης μεταξύ ανθρώπων, όπως συνέβη με το MERS και το SARS.

Από την έναρξη εκδήλωσης της νέας νόσου, πολλοί από τους ασθενείς από το Wuhan της Κίνας είχαν, σύμφωνα με πληροφορίες, κάποια σχέση με μεγάλη αγορά θαλασσινών και μικρών ζώων, γεγονός που υποδηλώνει την πιθανή εξάπλωση από ζώα στον άνθρωπο. Ωστόσο, αυξανόμενος αριθμός ασθενών, σύμφωνα με πληροφορίες, δεν

είχε έκθεση σε αγορές ζώων, γεγονός που υποδηλώνει την περιορισμένη, αλλά υπαρκτή μετάδοση μεταξύ ανθρώπων, χωρίς αυτό να είναι απόλυτα σαφές. Είναι γνωστό ότι τόσο το MERS όσο και το SARS προκαλούν σοβαρή νόσηση στον άνθρωπο. Η κατάσταση που αφορά τον 2019-nCoV παραμένει ασαφής. Στην Κίνα έχουν αναφερθεί σοβαρές καταστάσεις από τη νέα νόσο, συμπεριλαμβανομένων και τεσσάρων θανάτων, αλλά και περιπτώσεις χωρίς σοβαρά συμπτώματα.

Πρόκειται, συνεπώς, για μια ταχέως εξελισσόμενη κατάσταση και οι πληροφορίες συνεχώς ανανεώνονται. Η ενημέρωση για την νέα νόσο οφείλει να είναι συνεχής.

24 Φεβρουάριος

Σε αντίθεση με το σοβαρό οξύ αναπνευστικό σύνδρομο (SARS), που προκαλεί λοίμωξη του κατώτερου αναπνευστικού συστήματος, ο COVID-19 φαίνεται να καταλαμβάνει τόσο το ανώτερο όσο και το κατώτερο αναπνευστικό. Αυτό το καθιστά ικανό να προκαλεί όχι μόνο σοβαρή πνευμονία, αλλά και την ικανότητα εύκολης μετάδοσης, όπως η γρίπη ή το κοινό κρυολόγημα.

Ερευνητές από την επαρχία Guangdong παρακολούθησαν την συγκέντρωση του κοροναϊού σε 18 ασθενείς. Ένας από αυτούς, είχε μέτρια επίπεδα ιού στον ρινοφάρυγγα και δεν παρουσίασε ποτέ συμπτώματα της νόσου. **Άρα, ασυμπτωματικοί φορείς του ιού υπάρχουν.**

13 Μάρτιος

Έφτασε και στον τόπο μας ο κορωνοϊός. Τι πρέπει να γνωρίζουμε και τι πρέπει να κάνουμε για τον 2019-nCoV.

Αρχικά πρέπει να μην ξεχνάμε ότι το 80% από όσους προσλάβουν τον ιό θα εκδηλώσουν από κανένα έως ήπια συμπτώματα που μπορεί να περάσουν χωρίς νόσηση, με ήπια συμπτώματα που δεν θα ανησυχίσουν ή με πυρετό και βήχα που και πάλι δεν πρέπει να ανησυχίσουν. Στο 20% των περιπτώσεων και ιδιαίτερα στα άτομα μεγάλης ηλικίας και με υποκείμενη νόσο (τα άτομα αυτά αναφέρονται ως υψηλού κινδύνου), η νόσος μπορεί να είναι σοβαρότερη και να οδηγήσει σε νοσηλεία στο νοσοκομείο ή στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας ή ακόμα και στην απώλεια του ατόμου αυτού.

Από την εμπειρία που έχουμε αποκομίσει από τη νόσο μέχρι τώρα, γνωρίζουμε ότι πρόκειται για λοίμωξη ιδιαίτερα μεταδοτική, όλη η ανθρωπότητα δεν έχει αντισώματα κατά του ιού, άρα είναι ευάλωτη, ακόμη, όσοι νόσησαν και ήσαν ηλικίας έως 10 ετών, παρουσίασαν πιο ήπια συμπτώματα, ελάχιστοι χρειάστηκαν νοσηλεία και κανένας δεν έχασε τη ζωή του. Η εικόνα υπήρξε σοβαρότερη στις μεγαλύτερες ηλικίες, ενώ υπήρξε αρκετά σοβαρή στα άτομα υψηλού κινδύνου, με ποσοστά θνητότητας άνω του 15% στα άτομα ηλικίας άνω των 85 ετών.

Ποια είναι τα κύρια συμπτώματα της λοίμωξης από τον ιό 2019-nCoV :

- Πυρετός (88%), ξηρός βήχας (68%), αναπνευστική δυσχέρεια (19%)

Ο χρόνος επώασης (ο χρόνος μεταξύ εγκατάστασης του ιού στον οργανισμό μας και της έναρξης των συμπτωμάτων της λοίμωξης) για τον 2019-nCoV ιό υπολογίζεται στις 5-6 ημέρες. Ωστόσο, μπορεί να κυμαίνεται από 1 έως 12,5 ημέρες, μπορεί ακόμη να φτάσει στις 14 ημέρες.

Προς το παρόν δεν υπάρχει εμβόλιο για την προφύλαξη από τη νόσο, έτσι το μόνο που μένει για προφύλαξη είναι η αποφυγή έκθεσης στον ιό.

Προφύλαξη: Όσα είναι γνωστά για την προφύλαξη από κάθε ιό, απλά ισχύουν και για τον 2019-nCoV:

- Μην έρχεσαι σε επαφή με άτομο άρρωστο
- Αν δεν έχεις πλύνει τα χέρια σου μην αγγίζεις το πρόσωπό σου
- Αν βήχεις ή φταρνίζεσαι, κάλυψε το στόμα και τη μύτη σου με χάρτινο μαντήλι και πέταξέ το στα σκουπίδια
- Τακτικά καθάριζε και απολύμανε αντικείμενα και επιφάνειες που χρησιμοποιούνται συχνά
- Πλένε τα χέρια σου συχνά με σαπούνι και νερό τουλάχιστον για 20 δευτερόλεπτα, ιδιαίτερα πριν το φαγητό, μετά τη χρήση της τουαλέτας και μετά από φύσημα της μύτης, βήχα ή φτάρνισμα
- Καθάρισε τα χέρια σου με διάλυμα οινόπνευματος (τουλάχιστον 60% αλκοόλης) αν δεν διατίθενται σαπούνι και νερό
- Αν παρουσιάσεις σημεία ή συμπτώματα λοίμωξης από τον 2019-nCoV ή είσαι γιατρός, νοσηλευτής ή άτομο εργαζόμενο στην παροχή υγείας που ασχολείται με πάσχοντες, ο ΕΟΔΥ συνιστά τη χρήση μάσκας για την αποφυγή

μετάδοσης οιαδήποτε ιού, που μπορεί να φέρεις, σε άλλους.

- Το παιδί δεν είναι βόμβα για τη μετάδοση της νόσου. Απλά το παιδί μπορεί να νοσεί και να μην εκδηλώνει τη νόσο (φορέας), σε αντίθεση με τον μεγαλύτερο που πιο σπάνια δεν θα εκδηλώσει τη νόσο.

Όλα τα μέτρα που έχουν ληφθεί μέχρι σήμερα είναι σωστά, γιατί βασίζονται στην εμπειρία που αποκτήθηκε από την Κίνα και την Ιταλία. Συνεπώς ακολουθούμε τις οδηγίες του Υπουργείου Υγείας κατά γράμμα, δεν κάνουμε παλικαριές, δεν παριστάνουμε ότι μόνο εμείς γνωρίζουμε και οι άλλοι δεν ξέρουν και :

- Με το πρώτο σύμπτωμα μένουμε σπίτι
- Δεν πηγαίνουμε στο γιατρό, ούτε στο νοσοκομείο (80% δεν θα χρειαστείτε νοσηλεία)
- Τηλεφωνικά παίρνουμε οδηγίες
- Αν παρουσιάσετε δυσκολία στην αναπνοή, ζητάτε τηλεφωνικά βοήθεια και οφείλουν να έλθουν να σας μεταφέρουν σε νοσοκομείο, αν έχετε ανάγκη.

Γενικά, δεν βγαίνετε από το σπίτι σας χωρίς σοβαρό λόγο. Δεν καλείτε κόσμο στο σπίτι σας. Τα παιδιά, δυστυχώς, δεν πρέπει να συναθροίζονται, παίζουν με τα αδέρφια τους ή το πολύ με τον στενό φίλο.

Είναι μια δύσκολη περίοδος που πρέπει να τη ζήσουμε και να την ξεπεράσουμε. **Θα την ξεπεράσουμε μόνο με την υποταγή στις εντολές των ειδικών και του Υπουργείου Υγείας.**

5 Μάιος

ΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΑΣΘΕΝΩΝ ΜΕ COVID-19 ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Λεμφοπενία, αύξηση δεικτών φλεγμονής (πχ. CRP, φερριτίνης, προκαλσιτονίνης), αύξηση LDH, CPK, θρομβοκυτοπενία και αύξηση των D-dimers.

Μελέτη από το Wuhan της Κίνας αφορούσε 522 COVID-19 ασθενείς, ηλικίας από 5 ημερών έως 97 ετών και νοσηλεύθηκαν Δεκέμβριο και Ιανουάριο. Συμπεριλήφθηκαν ακόμη 40 ασθενείς ως μάρτυρες. Οι ασθενείς παρουσίαζαν σημαντική πτώση των T-λεμφοκυττάρων (ιδιαίτερα σημαντικών στην αντιμετώπιση των λοιμώξεων από τον οργανισμό μας) σε σχέση με τους μάρτυρες.

Ασθενείς που εισήχθησαν σε ΜΕΘ καθώς και ασθενείς >60 ετών παρουσίαζαν ακόμη χαμηλότερο αριθμό T-λεμφοκυττάρων.

Ασθενείς με COVID-19 παρουσίαζαν επίσης υψηλά επίπεδα κυτοκινών. Οι κυτοκίνες είναι πρωτεΐνες που φυσιολογικά συμβάλλουν στην καταπολέμηση της λοίμωξης. Όταν όμως παρουσιαστεί καταιγίδα κυτοκινών, δηλαδή υπερβολική αύξησή τους, οδηγούν σε έντονη φλεγμονώδη αντίδραση, καταστροφή ιστών, μείωση του αριθμού και εξάντληση των T-λεμφοκυττάρων (Frontiers in Immunology, May 1, 2020). Αυτά όλα προηγούνται των κλινικών εκδηλώσεων από το αναπνευστικό και οι συγγραφείς δίδουν έμφαση στην αναζήτηση των T-λεμφοκυττάρων και τον προσδιορισμό του αριθμού και της δραστηριότητάς τους, έτσι ώστε έγκαιρα να αρχίζει η αντιμετώπιση της νόσου. Προτείνεται ακόμη, η μελλοντική μελέτη των υποομάδων των T-λεμφοκυττάρων για την καλύτερη κατανόηση του τρόπου δράσης του Κορωνοϊού, καθώς και των πιθανών φαρμάκων που θα αυξάνουν τον αριθμό των T-λεμφοκυττάρων και θα ενισχύουν την δραστηριότητά τους.

8 Μάιος

Τα νεώτερα από το μέτωπο του COVID-19.

1. Άγνωστο αν η ανίχνευση αντισωμάτων, με τα σημερινά μέσα, σημαίνει ανοσία στη νόσο.
2. ΜΑΛΛΟΝ όσοι περάσουν τη νόσο θα είναι άνοσοι για κάποιο διάστημα.
3. Για κάποιο test αντισωμάτων μιας λοίμωξης που έχει προσβάλει το 2%-3% του πληθυσμού χρειάζεται να έχει 99.7% ειδικότητα.

4. Εμβόλια αυτή την ώρα μελετούνται πολλά. Περί τα 10 έχουν φτάσει στο επίπεδο των κλινικών δοκιμών. Άξια ενδιαφέροντος είναι τουλάχιστον δύο τύποι εμβολίων και τα δύο ετοιμάζονται ως συνεργασίες τουλάχιστον δύο εταιρειών. Το ένα ετοιμάζεται από τη συνεργασία της Γαλλικής Sanofi με την Αγγλική GSK. Η πρώτη προσφέρει την πρωτεΐνη (αντιγόνο) που έχει σχεδιαστεί να ενεργοποιεί το αμυντικό σύστημα του ανθρώπου, με βάση την εμπειρία τους από το εμβόλιο της γρίπης. Η δεύτερη προσφέρει το ανοσοενισχυτικό.

Το δεύτερο πολύ ενδιαφέρον εμβόλιο, βασίζεται στην γνωστή ως messenger RNA technology (mRNA). Αυτό επίσης προετοιμάζεται από την Sanofi σε συνεργασία με την Αμερικανική Translate Bio Inc και από την Pfizer Inc σε συνεργασία με την BioNTech SE και την Moderna Inc σε συνεργασία με τις ΗΠΑ.

Η τεχνολογία mRNA βασίζεται σε εντολή που δίδεται από το mRNA στα κύτταρα του σώματος να παράξουν ειδικές πρωτεΐνες του Κορωνοϊού που στη συνέχεια ωθούν σε παραγωγή ανοσολογικής απάντησης.

Συμπέρασμα : Μακάρι να τα καταφέρουν και να έχουμε αποτελεσματικό εμβόλιο.

14 Μάιος

Έλεγχος αντισωμάτων του COVID-19 στον πληθυσμό.

Ένα ορολογικό test σε νόσημα με χαμηλή επίπτωση πρέπει να έχει πολύ υψηλή ειδικότητα (>99.5%) για να είναι αξιόπιστο.

Υποθέστε έναν πληθυσμό πόλης 10.000 κατοίκων με επίπτωση νόσου 1% δηλαδή από τις 10.000 τα 100 άτομα νόσησαν. Έχετε κι ένα test που παρέχει Ευαισθησία 90%, και Ειδικότητα 95%. Από τον πληθυσμό οι 90 από τους 100 προσβληθέντες θα είναι θετικοί στο test και οι 10 αρνητικοί (90% ευαισθησία) και από τους 9900 μη προσβληθέντες οι 495 θα είναι ψευδώς θετικοί και οι 9405 αρνητικοί (95% ειδικότητα). Σύνολο θετικών, αληθών και ψευδών = 585, που σημαίνει περίπου 6 φορές περισσότεροι από τους αληθινούς 100.

Βλέπετε και μόνοι σας τις δυσκολίες.

16 Μάιος

Για να μη ξεχνιόμαστε. Ο ιός Ebola είναι εδώ.

Πρόσφατη επιδημία στο Congo προσέβαλε 3324 άτομα και σκότωσε 2206. Θυμίζω ότι στην διετία 2014 - 2016 ο ιός στην δυτική Αφρική, προκάλεσε 28.000 λοιμώξεις και 11.310 θανάτους.

Γενικά ο Ebola παρουσιάζει μια θνητότητα από 25% έως 90%. Ωστόσο, εμβόλιο υπάρχει πλέον. Από τα 15 εμβόλια που προτάθηκαν το 2014 και τα 8 που μελετήθηκαν, ένα κυκλοφόρησε, το rVSV-ΔG-ZEBOV-GP. Πρόκειται για αποτελεσματικό, ανασυνδυασμένο εμβόλιο που τώρα συστήνεται για την προφύλαξη από την νόσο του Ebola.

Με το καλό και για τον COVID-19.

19 Μάιος

Εμβόλιο COVID-19 τι νεώτερο.

Τα πρώτα αποτελέσματα των δοκιμών φάσης 1 γνωστοποιήθηκαν (δεν δημοσιεύθηκαν ακόμα).

Πρόκειται για το NIAID (National Institute of Allergy and Infectious Diseases) μαζί με την φαρμακοβιομηχανία Moderna που ανακοίνωσαν τα αποτελέσματα μελέτης σε 45 εθελοντές που μοιράστηκαν σε τρεις ομάδες και έλαβαν 25, 100, ή 250 μικρογραμμάρια του εμβολίου που έχω περιγράψει σε προηγούμενη ανάρτηση. Τα αποτελέσματα ήταν εντυπωσιακά αφού δύο εβδομάδες αργότερα, από 8 εθελοντές διαπιστώθηκαν εξουδετερωτικά για τον ιό αντισώματα στο αίμα σε συγκεντρώσεις υψηλότερες από αυτές που αποκτούν οι αναρωνήσαντες από τη νόσο.

Ακούγονται ενθαρρυντικά, ας ευχηθούμε ότι δεν θα προκύψουν προβλήματα ασφάλειας ή άλλα και ότι στο χρονοδιάγραμμα των 18 με 24 μηνών που προβλέπεται θα έχουμε το εμβόλιο.

22 Μάιος

ΠΕΡΙ ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ D

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αλλά και τα μέσα ιατρικής ενημέρωσης, έχουν πρόσφατα κατακλυστεί με την ευεργετική δράση της βιταμίνης D στην ενίσχυση του αμυντικού μας συστήματος και την προστασία που παρέχει

έναντι της COVID-19 λοίμωξης.

Clifford Rosen από το Maine Medical Center's Research Institute, Scarborough και Rose Anne Kenny, καθηγήτρια γεροντολογίας από το Trinity College Dublin είναι πολύ θετικοί για την προστατευτική της δράση, ιδιαίτερα η δεύτερη η οποία πιέζει την Ιρλανδική κυβέρνηση να δώσει οδηγία χορήγησης βιταμίνης D τώρα με την πανδημία. Η επιμονή της βασίζεται σε μελέτη παρατήρησης όπου διαπιστώθηκε άμεση σχέση μεταξύ επιπέδων βιταμίνης D και θνητότητας από COVID-19 λοίμωξη, καθώς και σε επιδημιολογικές παρατηρήσεις μεταξύ νοτίων και βορείων κρατών, όπου τα βόρεια κράτη συνιστούν τη χορήγηση της βιταμίνης σε τακτική βάση. Ωστόσο, όλοι παραδέχονται την ανάγκη διενέργειας συγκριτικής μελέτης για την τελική σύσταση.

Συμπέρασμα: Η βιταμίνη D φαίνεται ότι συμβάλλει στην προστασία της θνητότητας από την πανδημία και, έως ότου αποκτήσουμε γνώση των αποτελεσμάτων συγκριτικών μελετών, οφείλουμε να εξασφαλίσουμε φυσιολογικά επίπεδα βιταμίνης D στο αίμα. Αυτό θα το πετύχουμε με την ορθολογική έκθεση στον ήλιο, τη σωστή διατροφή και εν ανάγκη, την συμπληρωματική λήψη της βιταμίνης.

28 Μάιος στις 12:01 μ.μ.

COVID-19 και εμβόλιο BCG.

Κορυφαίοι επιστήμονες κυρίως Ευρωπαίοι, αλλά και Αμερικανοί, με την πολυετή εμπειρία τους, πιστεύουν ότι το εμβόλιο BCG ενεργοποιεί τα φαγοκύτταρα. Τα ενεργοποιημένα φαγοκύτταρα είναι καλύτερα εξοπλισμένα για την αντιμετώπιση των βακτηριακών και ιογενών λοιμώξεων.

Τις τελευταίες δύο δεκαετίες η Ch. Stabell Benn από Πανεπιστήμιο της Νοτίου Δανίας, ασχολήθηκε επισταμώς με την επίδραση των εμβολιασμών στην υγεία των κατοίκων της δυτικής Αφρικής. Ανακάλυψε ότι ο εμβολιασμός με BCG (που είχε γίνει κατά την νεογνική τους ηλικία), υποδιπλασίαζε γενικώς τη θνητότητα σε σύγκριση με όσους δεν είχαν εμβολιαστεί, κάτι που δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνο από τον περιορισμό της φυματίωσης. Έτσι, συμπέρανε ότι το BCG φαίνεται να προστατεύει και από άλλες λοιμώξεις.

Τα ευρήματα αυτά δεν έχουν επιβεβαιωθεί σε ανάλογες μελέτες που πραγματοποιήθηκαν στην Δανία και Αυστραλία. Ωστόσο, πολλές μελέτες σε παιδιά και ενήλικες έχουν διαπιστώσει περιορισμό της θνητότητας από άλλα λοιμωγόνια αίτια, μετά το BCG που κυμαίνεται από 30% έως 70%.

Το γεγονός ότι τα στελέχη μυκοβακτηριδίου που χρησιμοποιούνται για την παραγωγή του εμβολίου BCG είναι διαφορετικά μεταξύ των κρατών που το παράγουν, περιπλέκει τα ευρήματα και επιβάλλει την ανάγκη καθορισμού των ευεργετικών στελεχών.

Ακόμη, μέχρι σήμερα δεν υπάρχουν στοιχεία για την επίδραση του εμβολίου BCG σε λοιμώξεις από Κορωνοϊό. Μελέτες σε Ευρώπη και Αυστραλία αναζητούν απάντηση για το κατά πόσο το BCG προστατεύει και σε ποιο βαθμό από την νόσο COVID-19. Έως ότου έχουμε αποτελέσματα των μελετών αυτών ο εμβολιασμός με BCG πρέπει να γίνεται αποκλειστικά εκεί που συνιστάται.

3 Ιούνιος στις 12:00 μ.μ.

Γιατί δεν έχουμε μέχρι τώρα εμβόλιο για το SARS ή το MERS; Μήπως δεν αποκτήσουμε και για τον COVID-19;

Ακόμη, δεν έχουμε αποκτήσει εμβόλιο για τον HIV παρά τις προσπάθειες.

Για τον HIV όμως που είναι ένας ιδιαίτερος ιός, υπάρχει αιτιολόγηση. Ο ιός προσβάλλει αυτό το ίδιο το αμυντικό μας σύστημα, που από μόνο του είναι μείζον πρόβλημα. Ακόμη, μεταλλάσσεται τόσο γρήγορα ώστε το ίδιο άτομο που φέρει τον ιό, να φέρει τόση ποικιλομορφία ιών όση υπάρχει για την γρίπη σ' όλη την υφήλιο. Ευτυχώς ο SARS-COV-2 μεταλλάσσεται με βραδύτερο ρυθμό από όσο ο ιός της γρίπης.

Ο βασικός λόγος που δεν έχουμε εμβόλιο για τους SARS και MERS είναι η έλλειψη πασχόντων για κλινικές δοκιμές και κανένας άλλος.

Συνεπώς υπομονή, αν η νόσος δεν εξαφανιστεί και γίνουν οι κλινικές δοκιμές θα έχουμε εμβόλιο.

5 Ιούνιος στις 12:18 μ.μ.

ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ COVID -19;

Ιταλοί επιστήμονες διαπίστωσαν ότι ενώ τον Μάρτιο και Απρίλιο οι ασθενείς με COVID-19 παρουσιάζονταν στα νοσοκομεία πολύ βαριά πάσχοντες, οι περισσότεροι με ARDS και πολυοργανική ανεπάρκεια, τις τελευταίες 4-5 εβδομάδες, ακόμη και οι υπερήλικοι προσέρχονται σε σχετικά καλλίτερη κατάσταση, που με τίποτα δεν θυμίζει το παρελθόν.

Το ερώτημα είναι τι συνέβη; Μεταλλάχθηκε προς το ηπιότερο ο ιός;

Η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας (WHO) και οι υγειονομικές αρχές της Ιταλίας φωνάζουν: "δεν υπάρχουν αποδείξεις για κάτι τέτοιο και τα μέτρα πρέπει αυστηρά να τηρούνται".

Ωστόσο, δεν μπορούμε να μην αισιοδοξούμε, δεδομένου ότι μια από τις βασικότερες αρχές της ιολογίας είναι η αλλαγή και η μετάλλαξη που διέπει τους οργανισμούς αυτούς. "Αυτό το κάνουν για την επιβίωσή τους", λέει ο Mark Cameron από το Πανεπιστήμιο Case Western Reserve University και συνεχίζει "ιός που μόνο σκοτώνει, δεν επιβιώνει".

Συμπέρασμα: Ακούγεται πολύ αισιόδοξο ως πρόβλεψη και θα πρόκειται για την καλύτερη εξέλιξη της πανδημίας αυτής αν επαληθευτεί. Μέχρι τότε όμως, μένουμε πιστοί στις οδηγίες: αποστάσεις, μάσκα, πλύσιμο χεριών κ.λ.π.

12 Ιούνιος στις 12:55 μ.μ.

Τελικά όλοι, αργά ή γρήγορα θα περάσουμε COVID-19;

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι δύσκολη, επειδή πρόκειται για νέο ιό κατά του οποίου κανένας δεν είχε ανοσία. Είμαστε επιρρεπείς στη νόσο και η ταχύτητα μετάδοσης (χωρίς τήρηση των αποστάσεων) είναι ταχεία. Η παρουσία ασυμπτωματικής νόσου και μετάδοσης καθιστούν την κατάσταση δυσκολότερη.

Βεβαίως όσο περισσότεροι νοσήσουν, τόσο περισσότεροι θα είναι άνοσοι και τόσο η μετάδοση δυσκολότερη.

Το ερώτημα τώρα είναι, πόσοι πρέπει να νοσήσουν για να προστατευθούν οι υπόλοιποι; Δηλαδή για να επιτευχθεί ανοσία αγέλης.

Η απάντηση είναι πως για έναν ιό με RO (μεταδοτικότητα) γύρω στο 2.5, με μαθηματικούς υπολογισμούς από ειδικούς, υπολογίζεται ότι πρέπει να έχει νοσήσει το 65% - 70% του πληθυσμού, προκειμένου να επιτευχθεί η ανοσία αγέλης.

Και το επόμενο ερώτημα, πόσοι σήμερα είναι άνοσοι (έχουν περάσει τη νόσο) στην Ελλάδα;

Απάντηση: Δεν γνωρίζουμε, αλλά πολύ χαμηλό ποσοστό. Σκεφτείτε ότι στην πόλη της Νέας Υόρκης όπου η νόσος προκάλεσε πολλούς θανάτους, το ποσοστό των άνοσων υπολογίζεται στο 25% του πληθυσμού της.

Το ερώτημα τώρα είναι ποιοί είναι καλλίτερα, εμείς με ποσοστό ανοσίας γύρω στο 5% η οι Νεοϋρκέζοι με 25%;

Η απάντηση είναι, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, εμείς, γιατί καταφέραμε να διευρύνουμε την καμπύλη της επίπτωσης, να γλιτώσουμε πολλές ζωές και να ζούμε περιμένοντας να γνωρίσουμε καλύτερα τον εχθρό για να τον αντιμετωπίσουμε.

Τόσο εμείς όσο και οι Νεοϋρκέζοι είμεθα ακόμη ευάλωτοι στη νόσο και πρέπει να συνεχίσουμε να προσέχουμε έως ότου υπάρξει αποτελεσματική θεραπεία ή αποτελεσματικό εμβόλιο. Τότε θα έχουμε κερδίσει το στοίχημα.

22 Ιούνιος

- Ομάδα αίματος και κίνδυνος από COVID-19.

Παρά το ότι δεν υπάρχει ακόμα επιστημονική εξήγηση, φαίνεται ότι πράγματι όσοι ανήκουν στην ομάδα αίματος O έχουν κάποιου είδους ανοχή στην προσβολή και ηπιότερη πορεία στη νόσο, σε αντίθεση με όσους ανήκουν

στην ομάδα Α.

- Τα κορτικοστεροειδή στους βαριά πάσχοντες από COVID-19.

Πρόσφατα δημοσιοποιήθηκαν τα καλά αποτελέσματα της δεξαμεθαζόνης στη βελτίωση της πορείας των με βαριά αναπνευστικά προβλήματα ασθενών. Αμερικανοί επιστήμονες επισημαίνουν ότι έχουν χρησιμοποιήσει και άλλου τύπου κορτικοστεροειδή με ικανοποιητικά αποτελέσματα. Τελικά παρά τις αρχικές επιφυλάξεις, τα κορτικοστεροειδή και ειδικότερα η δεξαμεθαζόνη φαίνεται να είναι χρήσιμα όταν εκδηλωθούν σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα.

- Η διάρκεια ανοσίας μετά COVID-19 λοίμωξη.

Φαίνεται ότι η βαρύτητα της νόσου καθορίζει τη διάρκεια της ανοσίας. Μελέτη από την περιοχή Wanzhou της Κίνας σε άτομα που ανάρωσαν από τη νόσο, διαπίστωσε ότι η παραγωγή IgG αντισωμάτων πέφτει στο μη ανιχνεύσιμο, 8 εβδομάδες μετά τη νόσηση στο 40% των ασυμπτωματικών και στο 13% των συμπτωματικών κατά τη νόσηση τους.

Συμπέρασμα. Ακόμα μαθαίνουμε, γι' αυτό υπομονή και ιδιαίτερα ΤΗΡΗΣΗ ΤΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ.

Ο Δημήτρης Καφετζής είναι ομότιμος Καθηγητής Παιδιατρικής, Λοιμωξιολόγος, και Σύμβουλος της Διοίκησης του Νοσοκομείου Metropolitan για την Παιδιατρική. Γεννήθηκε στις 11/12/1944 στην Αίγυπτο. Είναι απόφοιτος της Αμπετείου Σχολής το 1962, παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών.

Της εποχής μας

Η μεγάλη ευκαιρία

.....γράφει ο Μιχάλης Μπίσκοκ

Ίσως να μας φαίνεται παράδοξο αλλά για πρώτη φορά στην Ελλάδα ύστερα από μία δεκαετία λιτότητας άρχισαν να φαίνονται στον ορίζοντα κάποια ελπιδοφόρα σημάδια ανάκαμψης. Η Κομισιόν μετά από εβδομάδες διαβουλεύσεων κατέθεσε επιτέλους το πρόγραμμα ανάκαμψης της Ευρωπαϊκής οικονομίας μεγέθους 750 δις € που θα έχει περισσότερο την μορφή των επιχορηγήσεων παρά αυτή των δανείων.

Για την χώρα μας η ενίσχυση που προτείνεται να της παρασχεθεί ορίζεται αρχικά ως επιχορήγηση με 22,6 δις € και ως δάνεια με 9,4 δις €, μία πολύ γενναία βοήθεια για την ανάκαμψη της οικονομίας μας, και όλα αυτά αφού ολοκληρωθεί η σχετική διαπραγμάτευση μεταξύ των ηγεσιών.

Επειδή όμως η συνήθης πρακτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης όταν πρόκειται να κάνει κάτι, το υπολογίζει πολύ, κάνει ένα μέρος και στο τέλος τα κάνει πολύ αργά, για αυτό και εμείς περιμένοντας το ελικόπτερο που θα μας ραντίσει με λεφτά όταν και όποτε θα έλθει κι από εδώ, ας φροντίσουμε εκείνη την στιγμή να κρατάμε και μικρό καλάθι.

Όμως, ό,τι και να λέμε «μικρό ή μεγάλο» καλάθι ενίσχυσης από την Ε.Ε. η οποία θα μπορέσει να σταθεροποιήσει την κλονισμένη οικονομία μας και θα αναπληρώσει τα όποια απολεσθέντα από την πανδημία, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα νέο σχέδιο Marshal που θα έχει την σφραγίδα της Ε.Ε. Δεν χωράει λοιπόν καμία αμφιβολία ότι στην χώρα μας προσφέρεται μία ευκαιρία με πολλές προκλήσεις και επιλογές που χρειάζεται αυτή την φορά να γίνουν σωστές.

Έτσι το ζητούμενο από εδώ και πέρα δεν θα είναι το κυρίαρχο το πού θα βρούμε τα λεφτά, αλλά το πώς και πού θα διατεθούν. Η Ε.Ε. συστήνει επενδύσεις που αφορούν την πράσινη ανάπτυξη, την υγεία, την ψηφιοποίηση και την αγροτική πολιτική. Από την άλλη μεριά πρέπει να ομολογήσουμε ότι το κράτος το τελευταίο διάστημα έχει επι-

δείξει σοβαρά αντανακλαστικά και δείχνει έτοιμο να αντιμετωπίσει μεγάλες προκλήσεις.

Η Κυβέρνηση μπροστά σε αυτή την πρόκληση επιβάλλεται να αλλάξει το παραγωγικό μοντέλο της χώρας με μία δραστική παρέμβαση που θα αντιμετωπίζει τις ανάγκες στην νέα οικονομία, γιατί είναι προφανές ότι όλες οι χώρες του πλανήτη θα λειτουργήσουν σε καθεστώς πολεμικής οικονομίας. Θα προχωρήσουν, με άλλα λόγια, σε αυξημένες κρατικές δαπάνες τις οποίες θα χρηματοδοτήσουν μέσα από τη δημιουργία χρέους, ενώ παράλληλα θα κατευθύνουν την παραγωγή τους σε ένα διαφορετικό μείγμα προϊόντων και υπηρεσιών με στόχο την ταχύρρυθμη επιστροφή τους στην ανάπτυξη.

Παράλληλα η Κυβέρνηση αν θέλει να επιλύσει προβλήματα και παθογένειες που βασανίζουν την ελληνική κοινωνία πολλές δεκαετίες θα πρέπει οπωσδήποτε να συγκρουσθεί και με συμφέροντα της οικονομικής εξουσίας, γιατί κανένας δεν εκχωρεί αμαχητί προνόμια που θεωρεί πως δικαιωματικά τα κατέχει εδώ και τόσο καιρό. Τώρα είναι η ώρα της εθνικής ανασύνταξης για την χώρα μας, η οποία απαιτεί αποφασιστικότητα και όχι για ακόμη μια φορά, την αναβολή των κρίσιμων μεγάλων αλλαγών που χρειάζεται ο τόπος.

Όμως για να κάνουμε τις σωστές επιλογές μας, είναι ανάγκη ετούτη την στιγμή να θυμηθούμε ορισμένες άστοχες επιλογές που κάναμε ως χώρα μέσα στη τελευταία τεσσαρακονταετία και οι οποίες μας οδήγησαν στην κυριολεξία στο περιθώριο της Ε.Ε., όπου πραγματοποιήσαμε Ολυμπιακούς αγώνες και Δημόσια έργα μέχρι που χρεοκοπήσαμε, υπογράψαμε απαντωτά μνημόνια για να μην καταρρεύσουμε και μετατρέψαμε την χώρα μας σε αποικία χρέους των Ευρωπαίων εταίρων μας, αδιαφορήσαμε συστηματικά παρά την χρεοκοπία μας για την παραγωγική μας ανασυγκρότηση, βάζαμε λουκέτο χωρίς δεύτερη σκέψη στα εργοστάσιά μας και στις βιοτεχνίες μας και τα μεταφέραμε εκτός χώρας, εφαρμόζαμε ενίοτε περικοπές σε Δημόσια Παιδεία, Υγεία και Εθνική Άμυνα σε βαθμό απαξίωσής τους, διώξαμε λόγω κρίσης των μνημονίων 500.000 μορφωμένα Ελληνόπουλα στο εξωτερικό χάνοντας πολύτιμο υλικό που το έχουμε σήμερα ανάγκη, αναβάλαμε επί μονίμου βάσεως την λήψη μέτρων για το δημογραφικό μας και τέλος θεωρούσαμε περιττό όλο αυτό το διάστημα να δημιουργούμε νέες παραγωγικές θέσεις εργασίας ανακυκλώνοντας τη φτώχεια μας με κρατικοδίαιτους διορισμούς και επιδόματα. Ας μην επαναλάβουμε τουλάχιστον τα ίδια.

Για την Ελλάδα διαφαίνεται μια ιστορική ευκαιρία. Μια δυνατότητα να ξεπεράσει τον κακό της εαυτό και να αξιοποιήσει την ευκαιρία που της παρουσιάζεται για να κερδίσει μια σημαντική θέση στην νέα τάξη πραγμάτων που διαμορφώνεται μέσα στην Ε.Ε. Τώρα που το κράτος λόγω της κρίσης επιστρέφει με ηγετικό ρόλο, είναι ευκαιρία ενός ανασχεδιασμού με τρόπο που να εξυπηρετεί το ιδιωτικό και το δημόσιο συμφέρον ισοβαρή δίκαια και μακροπρόθεσμα. Επιπλέον η κρίση έδειξε την ανάγκη μαζί με τις επιχειρήσεις να στηριχθεί μακροπρόθεσμα ο κόσμος της εργασίας.

Τέλος, αναμφίβολα τα λεφτά που θα εισρεύσουν φαίνεται ότι θα είναι αρκετά και οι προκλήσεις μεγάλες. Η Κυβέρνηση πιστεύουμε ότι έχει αντιληφθεί ότι η πατρίδα μας βρίσκεται για ακόμα μια φορά, σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Ας κάνει λοιπόν την σωστή επιλογή. Η ευκαιρία είναι μοναδική, η συγκυρία ευνοϊκή και η αξιοποίηση με τον καλύτερο τρόπο είναι υποχρεωτική.

Μιχάλης Μπίσκοκς,

Πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Καϊρου

Ελληνικές ταινίες από τα στούντιο του Καΐρου

.....γράφει η Μαρία Χαραλαμπίδου

Είναι γνωστό ότι πολλές ελληνικές ταινίες γυρίστηκαν στο εξωτερικό από την δεκαετία του 1930 πλην όμως δεν θα αναφερθώ σε αυτές στο σημερινό άρθρο αλλά στις ταινίες που γυρίστηκαν την δεκαετία του 1950 στα στούντιο της Αίγυπτου. Στις αρχές της δεκαετίας του 1950 ο ελληνικός κινηματογράφος δεν μπορούσε να συγκριθεί σε τεχνικά μέσα με κινηματογραφικές βιομηχανίες διαφόρων χωρών λόγω του πολέμου που προηγήθηκε και που είχε σαν αποτέλεσμα την εξαθλίωση της οικονομίας της χώρας. Τα τεχνικά προβλήματα που αντιμετώπιζαν κατά τα γυρίσματα οι Έλληνες παραγωγοί ήταν σημαντικά.

Για τον λόγο αυτό σπουδαίες ταινίες με Έλληνες πρωταγωνιστές γυρίστηκαν στο εξωτερικό πολλές από αυτές στα στούντιο του Καΐρου. Τα στούντιο αυτά ήταν πολυτελή με όλα τα τεχνικά μέσα και τους ειδικούς χειριστές. Θα αναφερθώ σε μερικές γνωστές ελληνικές κωμωδίες που τις είδαμε επανειλημμένα και ιδίως τελευταία και μάθαμε σχεδόν απέξω τις χαρακτηριστικές σκηνές με τις ατάκες των.

Η ταινία **ΕΝΑ ΒΟΤΣΑΛΟ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ**, του Αλέκου Σακελάρη και Χρήστου Γιαννακόπουλου, γυρίστηκε το έτος 1952 στο στούντιο Νασίμ του γνωστού Alevise Orfanelli. Έπαιζαν σε αυτήν την ταινία οι γνωστοί ηθοποιοί Βασίλης Λογοθετίδης, Ίλια Λιβυκού, Καίτη Λαμπροπούλου, Στέφανος Στρατηγός ...και άλλοι.

Η επιτυχία της ταινίας αποτυπώνεται στα πάνω από 150.000 εισιτήρια που κόπηκαν τότε.

Η ταινία **ΣΑΝΤΑ ΤΣΙΚΙΤΑ** ήταν θεατρικό έργο του Α. Σακελάρη (1953) και μετά έγινε η γνωστή κωμική ταινία Ηθοποιοί : Ίλια Λιβυκού, Βασίλης Λογοθετίδης.

Κατά τα γυρίσματα της ταινίας επισκέφθηκε τα στούντιο ο Πρόεδρος, στρατηγός Μουχάμεντ Ναγκίμπ μαζί με τον αξιωματικό Γκαμάλ Αμπντελ Νάσερ ο οποίος τον συνόδευε. Ο τελευταίος λέγεται ότι εντυπωσιάστηκε από τον χορό της Κας Λιβυκού και αναπτύχθηκε ένα ειδύλλιο.

Η ταινία **ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΞΥΠΝΗΜΑ** του γνωστού Μιχάλη Κακογιάννη(1954). Έλαβαν μέρος ο Δημήτρης Χόρν και η Έλλη Λαμπέτη. Τα εξωτερικά πλάνα έγιναν στην Αθήνα και τα εσωτερικά στα αιγυπτιακά στούντιο.

Η ταινία **Ο ΣΠΑΓΓΟΡΑΜΕΝΟΣ** του Καραγιάννη Καρατζόπουλου (1967).

Ηθοποιοί : Λάμπρος Κωνσταντάρας, Τζένη Ρουσσέα, Κατερίνα Γιουλάκη.

Τελευταίως προβλήθηκε η ταινία αυτή σε δύο κανάλια και αναγνωρίσαμε δρόμους του Καΐρου που γυρίστηκε .

Η ταινία **ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΤΩΝ 39**. Δραματική κωμωδία του Γιαννακόπουλου, Σακελλάρη (1954). Ηθοποιοί : Σμάρω Στεφανίδου, Βασίλης Λογοθετίδης, Ίλια Λιβυκού.

Οι ανωτέρω ταινίες γυρίστηκαν εκ νέου με άλλους ηθοποιούς και έγιναν και ριμέικ.

Πιστεύω να γυρισθούν και νέες ελληνικές ταινίες με τις επιτυχίες που είχαν οι ανωτέρω που τις βλέπουμε ξανά και ξανά και πάντα βρίσκουμε κάτι νέο που μας κάνει να γελάμε.

Αθηνά Μαρία Χαραλαμπίδου (Απόφοιτος Αχιλλοπουλείου Σχολής Καΐρου—1964).

Ο ανεξάντλητος Καβάφης

.....γράφει ο Γιώργος Οικονομίδης

Αγαπητοί μου φίλοι,

Όταν ετοιμάζομαι να γράψω κάτι για τον Καβάφη, σκέπτομαι και φοβάμαι πως όσοι με διαβάζουν θα σκεφθούν : «Πάλι Καβάφη, δεν κουραστήκατε να μιλάτε γι αυτόν; Εμείς κουραστήκαμε να σας ακούμε». Κι έχετε εν μέρει δίκιο, διότι ο Καβάφης, αυτός ο ολιγογραφότατος ποιητής με τα 154 ποιήματα μιας ζωής, είναι τόσο περιεκτικός και λαβυρινθώδης, ώστε να παραμένει πάντοτε ο ανεξάντλητος εις κριτική ποιητής. Και μάλιστα περιεκτική και ουσιώδη κριτική η οποία πάντοτε κάτι έχει να προσθέσει στην ανάλυση της ποίησής του η οποία απορρέει από την ανεξάντλητη γνώση του της Ιστορίας, της Φιλοσοφίας, του ερωτισμού. Αυτές οι αστείρευτες πηγές μαζί με τις δύο άλλες αιτίες που σημάδεψαν την ζωή του, την οικονομική κατάρρευση μετά τον θάνατο του πατέρα του και την ομοφυλοφιλία ομοφυλοφώνια του, οδηγούν τον πολιτικό του οίστρο. Ο Καβάφης είναι η Αιγυπτιακή σφίγγα, είναι ένα καλειδοσκόπιο, είναι μια θάλασσα που τα κύματά της αλλάζουν την όψη και την διάθεσή της ανά πάσα στιγμή. Είναι ο φιλόσοφος ο δηκτικός, ο είρων εκφραστής της άποψής του με ρηζικέλευθο τρόπο, ο περίπλοκος άνθρωπος που σκέπτεται, μονολογεί και συνοψίζει ποιοτικά όλη την συσσωρευμένη σοφία του μυαλού του, αλλά και ο ανήσυχος διανοούμενος ο οποίος μετά από ωριμότερη σκέψη θα εμβραθύνει, θα το μετατρέψει, θα του αλλάξει μορφή. Έμεινε μεγάλος, διαχρονικός, διεθνής, όχι απόλυτα Έλληνας (όρα ποίημα Φιλέλλην), διότι δεν τον ενδιέφεραν τα δημόσια γεγονότα, αλλά Ελληνικός, τον ενδιέφερε η Ελληνική Ιστορία, η Ελλάδα, ο Βυζαντινισμός. Ο Γιώργος Σεφέρης τονίζει στην ποίηση του Καβάφη την ενότητα του συναισθήματος, μάθησης και σκέψης και την συνδιάζει με την άποψη του T.S. Eliot για τους θεατρικούς συγγραφείς και μεταφυσικούς ποιητές της Ελισαβετιανής περιόδου. Δηλαδή μια άμεση περιπαθής αντίληψη της σκέψης σε συνδυασμό με το συναίσθημα. Ο Καβάφης σκέπτεται με το μυαλό και με το σώμα. Η επικοινωνία του και η συνάφεια με Άγγλους ανθρώπους του πνεύματος, όπως ήσαν π.χ. ο Robin Furnes που έγραψε ενδιαφέροντα πράγματα για τους εθνικούς, ο E. M. Forster που εργαζόταν στον Ερυθρό Σταυρό στην Αλεξάνδρεια και τον παρουσίασε στο Ευρωπαϊκό κοινό, ο Sir John Forsdyke του Βρετανικού Μουσείου με τον οποίο μιλούσε για τον Ελληνορωμαϊκό κόσμο, πλουτίζουν τον στοχασμό του και την αυτοπεποίθησή του. Τον βγάζουν από την χειρότερη κόλαση που είναι οι «άλλοι» αλλά ακόμη χειρότερη η «μοναξιά».

Επιστρέφοντας στον πρόλογό μου και μη θέλοντας να φλυαρήσω άλλο, τελειώνω με την ιδιόρρυθμη γλώσσα του Καβάφη, αυτό το ιδιαίτον λεξιλόγιο που απησχόλησε πολλούς γλωσσολόγους, γλωσσαμέντορες και γλωσσοπλάστες. Εντυπωσιάζει η γλώσσα του με την απλότητά της, αλλά και το απόφθεγμα του στον τελευταίο στίχο των ποιημάτων του.

Αναφέρω το τέλος τριών ποιημάτων ως επίλογο του άρθρου μου.

Στο ποίημα «Στα 200 π.Χ. Αλέξανδρος Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων». Για Λακεδαιμονίους να μιλούμε τώρα !

Στο ποίημα, «Ιθάκη» Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα, ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν ! και

Στο ποίημα, «Απολείπειν ο Θεός Αντώνιον»και αποχαιρέτα την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

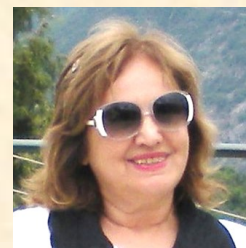
Και ίσως ο περιεκτικότερος στίχος του να είναι στο ποίημα «Εν Μεγάλη Ελληνική Αποικία, 200 π.Χ.».....

Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινο χωρίς ατέλεια ; και τέλος πάντων – να τραβούμ' εμπρός !

Ο Γιώργος Οικονομίδης υπήρξε πρόεδρος του Δ.Σ. του Συνεταιρισμού Άστεως Αιγυπτιακών Κηφισιάς και τώρα επίτιμος πρόεδρος του.

Πανσέληνος στα Θέρμα : Ιστορία μυστηρίου

..... γράφει η Έφη Χαλκιά-Μαλαχία

Σημείωση Συντακτικής Επιτροπής : Όποιος βρει τον δολοφόνο, να μας ενημερώσει για να ανακοινώσουμε στο επόμενο τεύχος το όνομά του.

6:30 στη λουτρόπολη κι ο Μάνθος ο λουτρονόμος βιάζεται να τελειώσει την βάρδια του. Πανσέληνος απόψε κι η παρέα τον περιμένει να φύγουν για την συναυλία στην γραφική παραλία κάτω από το Φάρο του νησιού. Είναι λίγο ανήσυχος απόψε κι έχει ένα σφίξιμο στο στήθος. Ίσως φταίει η πανσέληνος. Του έχει ξανασυμβεί.

Οι λουόμενοι αποχωρούν σιγά σιγά, μόνο η κυρία Λουκία, τακτική λουόμενη, δεν έχει βγει ακόμη από την καμπίνα. Μα τι κάνει τόση ώρα αναρωτιέται ο Μάνθος. Έχουν περάσει τα 30 λεπτά, όπως λέει το πρωτόκολλο, πάω να χτυπήσω την πόρτα. «Κυρία Λουκία, συγγνώμη πρέπει να βγείτε, αργήσατε, δεν κάνει τόση ώρα στην μπανιέρα. Κυρία Λουκία με ακούτε ; Κυρία Λουκία !». Καμία απάντηση. Ανήσυχος ανοίγει την πόρτα (οι οδηγίες αναφέρουν να μην τις κλειδώνουν οι λουόμενοι για λόγους ασφαλείας). «Θεέ μου θεέ μου , δεν είναι δυνατόν, κυρία Λουκία, κυρία Λουκία» ωρύεται. Αδυνατεί να πιστέψει αυτό που βλέπει. Την Λουκία αναισθητη στο νερό. Με μεγάλη δυσκολία την τραβάει έξω από την μπανιέρα, την ξαπλώνει στο ξύλινο πάτωμα και αρχίζει τις μαλάξεις στο στήθος, φωνάζοντας: «ένα γιατρό, γρήγορα ένα γιατρό».

Χαμηλές σφίξεις λέει ο γιατρός και συνεχίζει τις μαλάξεις στο στήθος. Μάταια όμως. «Την χάσαμε» ομολογεί συντετριμμένος. «Ειδοποιήστε τον Ιατροδικαστή».

Ανακοπή καρδιάς η πρώτη εκτίμηση λέει ο Ιατροδικαστής.

Αρχίζει η ανάκριση....

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Ο ντεντέκτιβ Καρούτσος ξεφυλλίζει το βιβλίο συλλυπητηρίων.

«Γιατί, γιατί έφυγες καλή μου, παντοτινή αγαπημένη μου» Ηλίας

«Adieu Cherie. Pardon» Manuel

«Αδελφούλα σ' αγαπούσα, σε θαύμαζα, ναι σε ζήλευα αλλά σε αγαπούσα. Θα μου λείψεις» Ελβίρα

«Καλό ταξίδι κυρία Λουκία» Μάνθος - «Καλό παράδεισο Λουκία» Σεσίλια.

Ο Καρούτσος σηκώνει τους ώμους και ξεφυσά. «Να δούμε τι θα προκύψει από την ανάκριση που συνεχίζεται. Εν τω μεταξύ ας απολαύσω τις ομορφιές του νησιού, αν και θα έχω αρκετή δουλειά όπως φαίνεται. Δεν περίμενα αυτή την εξέλιξη όταν ξεκίνησα για το νησί προσκεκλημένος του παλιού μου φίλου Ζαχαριά Νόσταρη. Δεν το περίμενα να σμίξουμε τώρα σ' αυτή την υπόθεση, αυτός σαν Δήμαρχος του νησιού κι εγώ ντεντέκτιβ. Απρόβλεπτη ζωή».

ΛΟΥΚΙΑ ΚΑΙ ΗΛΙΑΣ

Η Λουκία και ο Ηλίας μεγάλωσαν στο ίδιο χωριό "Το Πέτρινο" όπως το αποκαλούσαν διότι τα πιο πολλά σπίτια ήταν πέτρινα (περίτεχνα πέτρινα) όπως τα αποκαλούσαν οι χωριανοί. Ακόμη και οι εξωτερικές κουζίνες (τα φουρναριά) που φούρνιζαν το ψωμί και μαγείρευαν ήταν πέτρινα. Τις Κυριακές τα παιδιά συνωστίζονταν έξω από τα φουρναριά για να δοκιμάσουν πρώτα τις ξεροψημένες πατάτες από το ψητό. Ήταν η μικρή Κυριακάτικη απόλαυση μετά τον εκκλησιασμό, λίγο βαρετό, όπως έλεγαν. Το ίδιο έκαναν η Λουκία με τον εξάδελφό της Ηλία και την αδελφή της Ελβίρα.

Ο Ηλίας ήταν μοναχοπαιδί και προστάτης των δύο εξαδέλφων του, αν και λίγο μικρότερος. Οι πατεράδες τους

ήταν πρώτα ξαδέλφια και πολύ αγαπημένα. Μελισσοκόμοι και οι δύο και καλοί συνεργάτες.

Η Λουκία, η μεγαλύτερη αδελφή, ήταν όμορφη, γλυκιά, με πράσινα μάτια, μαύρα μαλλιά, λυγρή κορμοστασιά και πάντα χαμογελαστή. “Παραμυθού” την φώναζαν στο χωριό διότι της άρεσε να σκαρώνει παραμύθια που διάβαζε στα παιδάκια. Το δεντρόσπιτο στη συκιά στο πέρα χωράφι ήταν το αγαπημένο παραμυθόσπιτο των μικρών κατοίκων του χωριού. Η Ελβίρα ήταν πολύ διαφορετική από την αδελφή της. Κοντή, παχουλή και δύστροπη. Σπάνια χαμογελούσε, τσακωνόταν με την Λουκία για ασήμαντα πράγματα και ποτέ δεν συμμετείχε στις παραμυθοσυναντήσεις στο δεντρόσπιτο.

Η Λουκία και ο Ηλίας ήταν αχώριστοι. Μαζί έφευγαν από το σχολείο, μαζί στο χωράφι, στα μελίσσια και τα μαθήματα. Ήταν και οι δύο άριστοι μαθητές. Ο Ηλίας λάτρευε τη βιολογία και η Λουκία τις ξένες γλώσσες. Ονειρευόταν τα ταξίδια σε μακρινές χώρες και την επικοινωνία με άλλους λαούς. Ο Ηλίας ήθελε να σπουδάσει γιατρός και να γυρίσει στο νησί του.

Ο έρωτας τους κύπησε την πόρτα γύρω στα 16 και τους έφερε ακόμα πιο κοντά. Η συγγένεια δεν ήταν πρόβλημα διότι σύμφωνα με τα έθιμα του νησιού, τα δεύτερα ξαδέλφια μπορούσαν να παντρεύονται. Τα πράγματα άλλαξαν όταν η Λουκία δέχτηκε ένα καλό προξενικό, όπως έλεγαν, μόλις τελείωσε το Λύκειο. Ο Κωστής από τον Καναδά, τρία χρόνια διαζευγμένος από την Έστερ, με μια κόρη την Σεσίλια, ήθελε να ξαναφτιάξει την ζωή του με μια κοπέλα από το νησί. Του πρότειναν την Λουκία, του άρεσε, κι εκείνη ανταποκρίθηκε στην πρότασή του για γάμο, αν και ήταν 20 χρόνια μεγαλύτερος. Της άρεσε διότι ήταν γοητευτικός και χαμογελούσε. Παντρεύτηκαν και έφυγαν για τον Καναδά. Σε λίγο καιρό μετακόμισε στο σπίτι τους και η κόρη του Σεσίλια διότι δεν τα πήγαινε καλά με τον πατριό της Στίβεν.

Ο Ηλίας πόνεσε πολύ που έχασε τη Λουκία. Κλείστηκε στον εαυτό του, απομακρύνθηκε από τους κοινούς φίλους και αφοσιώθηκε στη μελέτη για τις εισαγωγικές εξετάσεις στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου στην Αθήνα. Η επιτυχία του να εισαχθεί στην αγαπημένη του Σχολή βοήθησε να ξεχάσει την εγκατάλειψη από την Λουκία. Πολλά βράδια τη σκεπτόταν και βούρκωνε. Μαζί της είχε νιώσει το πρώτο ερωτικό σκίρτημα κι αυτό δεν ξεχνιέται.

Ο ξαφνικός θάνατος του Κωστή από ανακοπή καρδιάς στα 60 του χρόνια, συγκλόνισε τη Λουκία και δεν ήθελε πια να ζήσει στον Καναδά. Επιστρέφει στο νησί και την ακολουθεί η Σεσίλια. Έχει τελειώσει τις σπουδές της σαν φυσιοθεραπεύτρια κι ενδιαφέρεται να δουλέψει στην λουτρόπολη του νησιού. Οι σχέσεις με τον πατριό και την ετεροθαλή αδελφή της εξακολουθούν να είναι κακές και αποφασίζει να φύγει μακριά τους.

ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Πίσω στο νησί, η Λουκία προσπαθεί να ξαναστήσει τη ζωή της και να αξιοποιήσει τις γνώσεις της στα Αγγλικά και Γαλλικά. Δεν κατάφερε να κάνει δικά της παιδιά και θέλει να προσφέρει αγάπη και γνώση στα παιδιά του νησιού. Ανοίγει φροντιστήριο ξένων γλωσσών στα Θέρμα και δέχεται παιδιά που διψάνε για μάθηση. Φροντίζει και την θετή της κόρη Σεσίλια και με τις γνωριμίες της αναλαμβάνει το φυσιοθεραπευτήριο στα λουτρά. Το αντάμωμα με τον παιδικό της έρωτα, τον ξάδελφο της Ηλία την γεμίζει τρυφερά συναισθήματα. Θυμούνται τα ανέμελα παιδικά τους χρόνια και γελάνε με την ανυπομονησία τους έξω από το φουρναριό της γιαγιάς περιμένοντας τις ξεροψημένες πατάτες.....

Ο Ηλίας δεν έκανε δική του οικογένεια. Ήταν αφοσιωμένος στο πάθος του την ιατρική. Τώρα γίνεται ο φύλακας άγγελος της Λουκίας και προσδοκά να ξαναπάει η ερωτική σπίθα από τότε... Δεν είναι όμως έτσι για την Λουκία. Εκείνη τον βλέπει σαν ένα πολύ καλό έμπιστο φίλο, έναν άνθρωπο στον οποίο μπορεί να εμπιστευτεί τις χαρές, τις λύπες, τις αγωνίες της. Έτσι κυλούσε ο καιρός μέχρι την εμφάνιση του Μανουέλ.

ΜΑΝΟΥΕΛ

Ο Μανουέλ ζούσε στη Βρετάνη της Γαλλίας κι ήταν στενά συνδεδεμένος με τη μάνα του Ντανιέλ. Στα 6 του χρόνια έζησε μια τραυματική εμπειρία. Είδε τον αλκοολικό πατέρα του να χτυπά ανελέητα τη Ντανιέλ κι εκείνος να προσπαθεί να τον απωθήσει. Οι μαρτυρικές ημέρες στο νοσοκομείο που νοσηλεύτηκε έδωσαν τη θέση τους σε ημέρες χαράς όταν η μάνα του συνήλθε και γύρισε στο σπίτι τους. Θυμάται με βαθειά συγκίνηση τα καλοκαίρια τους στο *Noyal* της Βρετάνης. Έκαναν βόλτες αγκαλιά στην παραλία εκστασιασμένοι μπροστά στο θέαμα της παλίρροιας και άμπωτης. “Μανού, τα καβουράκια” του φώναζε η Ντανιέλ όταν αποτραβιόντουσαν τα νερά κι εκείνος έτρεχε πίσω τους ξεκαρδισμένος στα γέλια. Ήταν πάντα δίπλα του, στις χαρές, τους φόβους, τις αγωνίες, και τον ενθάρρυνε να κυνηγήσει τα όνειρά του, την ζωγραφική και την ιστιοπλοΐα. Όταν έφυγε ξαφνικά, ο Μανουέλ κατέρρευσε, έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του κι ας ήταν πια 28 χρονών. Πήρε τους λιγοστούς πίνακές του κι άρχισε τις περιπλανήσεις. Έτσι κατέληξε στο νησί του Αιγαίου και στην λουτρόπολη.

Η Λουκία ήταν ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε μόλις αποβιβάσθηκε από το καράβι. «Θέρμα;» την ρώτησε. «Εκεί πηγαίνω», του είπε χαμογελαστή και τον πήρε με το αυτοκίνητό της στριμώνοντας τους πίνακες στο πίσω κάθισμα. Έτσι ξεκίνησε η σχέση τους. Μια σχέση πάθους και τρυφερότητας. Η πρώτη τους ερωτική συνεύρεση ήταν μαγική. Μέσα σε μια νύχτα η Λουκία βίωσε τα συναισθήματα που έψαχνε καιρό : τρυφερότητα, πάθος, προσφορά, ερωτική επικοινωνία χωρίς δισταγμούς.

“Ρουτσοί” αυτό το νησί, ρώτησε μια μέρα η Λουκία. «Alors, έχω μάθει ότι εδώ γίνονται πολλά πανηγύρια όλο τον χρόνο κι έτσι θα έχω την ευκαιρία να εκθέτω και να πουλώ τους πίνακές μου, όπως κάνουν πολλοί, έξω από τον χώρο των πανηγυριών. Qui sait, μπορεί να καταφέρω να αποκτήσω και ιστιοπλοϊκό...». Η Λουκία χαμογέλασε και υποσχέθηκε να μάθει σύντομα το πρόγραμμα των διάσημων πανηγυριών του νησιού.

ΕΛΒΙΡΑ

Ζει μόνη μετά το χωρισμό της από τον Τζώρτζη. Είναι απογοητευμένη για τα τέσσερα χρόνια που χαράμισε μαζί του. Η Ελβίρα είχε προσπαθήσει πολύ να σώσει τον Τζώρτζη από τα ναρκωτικά. Είχε καταφέρει να τον πείσει να ακολουθήσει πρόγραμμα απεξάρτησης. Μάταια όμως. Ο Τζώρτζης ξανακύλησε και της ζητούσε συνεχώς χρήματα για τις δόσεις του. Απαιτούσε μάλιστα να πουλήσει το ακίνητο που είχε κληρονομήσει από την νονά της για να τον βοηθήσει. Αυτό δεν έγινε κι ο Τζώρτζης την εγκατέλειψε.

Η ερωτική σχέση της Λουκίας με τον Μανουέλ την έχει ενοχλήσει. “Πάλι τα κατάφερε η Λουκία να την ερωτευθούν. Πρώτα ο Ηλίας, μετά ο Κωστής, τώρα ο γοητευτικός Μανουέλ, είναι και μικρότερός της 12 χρόνια. Από μικρή αυτή τα είχε όλα κι εγώ πάντα στο περιθώριο. Κάτι πρέπει να κάνω”.

Πλησιάζει τον Μανουέλ και προσπαθεί να τον σαγηνεύσει. Του τάζει χρήματα για να μπορέσει να αγοράσει ιστιοπλοϊκό, την αδυναμία του. Ο Μανουέλ αντιστέκεται. Για πόσο όμως;

ΣΕΣΙΛΙΑ

Η ζωή στο νησί δεν της αρέσει. Πολλές φορές ασφυκτιά και θέλει να φύγει. Όμως τα λεφτά που κερδίζει σαν φυσιοθεραπεύτρια στα λουτρά είναι λίγα και δεν μπορεί να ζήσει όπως θέλει. Ούτε ενοίκιο δεν μπορεί να πληρώνει κι είναι αναγκασμένη να ζει με την Λουκία στο σπίτι της. Ευτυχώς θα το κληρονομήσει, όπως έχει πει η Λουκία. Η Λουκία αυτό, η Λουκία εκείνο... όλο αυτή ήταν η προτεραιότητα για τον μπαμπά. Την λάτρευε και δεν ήθελε να στενοχωριέται για τίποτα. Πρόσεχε την Λουκία μας ξανάλεγε ο μπαμπάς όταν ήμουν μικρή, να είσαι υπάκουη και ευγενική μαζί της. Για κανένα δεν ήμουν η πρώτη προτεραιότητα, ούτε για τον μπαμπά ούτε για την μαμά ούτε για τον Στίβεν. Θέλω να το αλλάξω αυτό !

ΜΑΝΘΟΣ

Ο Μάνθος και η Σεσίλια κάνουν συχνά παρέα. Καμιά φορά πηγαίνουν με το μηχανάκι του στο Φάρο του νησιού. Είναι το στέκι της νεολαίας. Η παραλία κάτω από το Φάρο είναι εκπληκτική. Τα έχει όλα. Χρυσή αμμουδιά, βράχια στην άκρη και βαθυγάλανα νερά. Εδώ οργανώνονται πολλές συναυλίες και beach parties, ειδικά όταν έχει πανσέληνο. Ο Μάνθος είναι ερωτευμένος με την Σεσίλια αλλά εκείνη έχει αλλού το νου της. «Άσε Μάνθο, είναι νωρίς ακόμη, να γνωριστούμε καλύτερα και βλέπουμε». «Θα περιμένω Σεσίλια, σε αγαπώ». «Ελα Μάνθο, πάμε τώρα για βραδινή βουτιά. Αύριο είναι μια άλλη ημέρα».

Η ΛΟΥΚΙΑ ΣΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Τον τελευταίο καιρό η Λουκία υποφέρει από νευραλγίες. Την ταλαιπωρούν κι αυτές οι αϋπνίες κι οι ξαφνικές ζάλες. «Θα ιδώ τον Ηλία, δεν πάει άλλο».

Ανήσυχος ο Ηλίας τη ρωτάει «Μα τι έχεις Λουκία, είσαι χλωμή και φαίνεσαι στενοχωρημένη». «Τίποτα, τίποτα, αυτές οι νευραλγίες με ταλαιπωρούν και δεν με αφήνουν να κοιμηθώ». «Δεν με πείθεις Λουκία, κάτι σοβαρό σε απασχολεί». Η Λουκία τον αγκαλιάζει. «Αχ Λουκία ... Λοιπόν θα σου γράψω μια σειρά λουτροθεραπειών στα Θέρμα. Το ραδόνιο κάνει καλό στις νευραλγίες, θα σε βοηθήσει, θα δεις. Για τις αϋπνίες θα σου γράψω ένα ηρεμιστικό – υπνωτικό αλλά προσοχή ! Μόνο τρεις σταγόνες σ’ ένα ποτήρι νερό κάθε βράδυ και πολύ νερό, θα πίνεις πολύ νερό όλη την ημέρα. Θα σου γράψω να κάνεις κι έναν υπέρηχο καρδιάς και μικροβιολογικές εξετάσεις». Σκύβει και γράφει τη γνωμάτευση και τα παραπεμπτικά. «Ορίστε Λουκία και μην αμελήσεις αυτά που σου είπα». «Ευχαριστώ Ηλία μου, θα ακολουθήσω τις οδηγίες σου».

Η Λουκία σέρνει τα πόδια της και κατευθύνεται προς το σπίτι της. Έχει δίκιο ο Ηλίας, δεν είμαι καλά. Αύριο το πρωί θα πάω στην μικροβιολόγο. Για τον υπέρηχο αργότερα, ουφ, τουλάχιστον απόψε θα είμαι νωρίτερα στο σπίτι, να τα πούμε και με τον Μανουέλ. Τις τελευταίες ημέρες φεύγει συχνά από το σπίτι για τις δουλειές του και μου έχει λείψει.

Πλησιάζει στο σπίτι και βλέπει από το τζάμι τον Μανουέλ με την Σεσίλια να κάθονται αγκαλιασμένοι στον κανapé και να πίνουν. Μετά φιλιούνται παθιασμένα ξανά και ξανά. Η Λουκία καταρρέει και με κόπο φτάνει στο πηγάδι στη μέση της αυλής. Κάθεται στο πλάι και ξεσπά σε αναφιλητά. «Γιατί Σεσίλια μου το κάνεις αυτό ;».

Οι μικροβιολογικές εξετάσεις δεν δείχνουν κάτι σοβαρό, η πίεση είναι οριακή αλλά όχι απαγορευτική για να ξεκινήσει τη λουτροθεραπεία

O ΚΑΡΟΥΤΣΟΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΔΡΑΣΗ

Επισκέπτεται τα λουτρά για δεύτερη ημέρα μετά το τραγικό συμβάν. Παραμερίζει την κόκκινη ταινία γύρω από την καμπίνα, ανοίγει την πόρτα και παρατηρεί, 6:30 οι δείκτες στο ρολόι του τοίχου, να δώ το ρολόι μου, χμ 13:30, ώρα να επισκεφτώ τον ανακριτή

H ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΕΔΕΙΞΕ

Ο Μάνθος και η Σεσίλια κατηγορούνται για πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης από πρόθεση που προκάλεσε την κατάληξη του θύματος.

Η νεκροψία και οι τοξικολογικές εξετάσεις έδειξαν :

- Στένωση αορτικής βαλβίδας της καρδιάς
- Μεγάλη συγκέντρωση ηρεμιστικού στο αίμα.

ΓΙΑ ΤΙ;

Η Σεσίλια θέλει να ξεφορτωθεί τη Λουκία για να ζήσει ελεύθερα με τον Μανουέλ. Την φοβίζει ο δισταγμός του Μανουέλ να εγκαταλείψει τη Λουκία οπότε η μόνη λύση είναι να την «εξαφανίσει».

Απευθύνεται στον Μάνθο και του ζητά να συνεργαστούνε για το σκοπό αυτό με τίμημα την ανταπόκριση στον έρωτά του, άλλως να την ξεχάσει οριστικά. Ο Μάνθος στην αρχή αναστατώνεται, αλλά ο παράφορος έρωτάς του για την Σεσίλια δεν του αφήνει περιθώρια να αρνηθεί.

Εν τω μεταξύ η Σεσίλια, όποτε βρίσκει την ευκαιρία, ρίχνει πολλές σταγόνες από το ηρεμιστικό στην καράφα που υπάρχει πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. Την έχει βάλει εκεί η Λουκία για να είναι πρόχειρη να πίνει πολύ νερό όλη ημέρα, όπως έχει συστήσει ο γιατρός. Η υπερβολική δόση προκαλεί ζάλες, απώλεια της αίσθησης του χρόνου και μεγάλη κόπωση.

Ο Μάνθος «πειράζει» το ρολόι στον τοίχο της καμπίνας ώστε οι δείκτες να «κολλήσουν» στις 6:30, να παραπλανάται η Λουκία και να παραμένει στη μπανιέρα με το ιαματικό νερό πέρα από τον επιτρεπτό χρόνο. Αυτό, σε συνδυασμό με το πρόβλημα καρδιάς της Λουκίας, που δεν γνώριζε (αφού αμέλησε να κάνει τον υπέρηχο) έφερε το τέλος.

Το σχέδιο πέτυχε, η «παράσταση» του Μάνθου καλή αλλά ο ντεντέκτιβ Καρούτσος «έδειξε» τους δράστες.

ΑΝΤΙΟ ΘΕΡΜΑ

Ο Καρούτσος κατευθύνεται στο λιμάνι για το ταξίδι της επιστροφής. Μονολογεί : «Αχ ο έρωτας σε απογειώνει αλλά κάποιες φορές σε σκοτώνει». Το πλοίο αναχωρεί στις 6:30. «Ωχ αντίο Θέρμα».

Η Έφη Χαλκιά-Μαλαχιά μαθήτευσε στην Μελαχροίνειο και στην Αχιλλοπούλειο Σχολή από όπου αποφοίτησε το 1962. Οι συμμαθήτριάς της την θυμούνται σαν σηματοφόρο και στα δύο σχολεία. Κατείχε διευθυντικές θέσεις σε Ελληνοφινλανδικές εταιρίες από το 1967 έως το 2004. Είναι μητέρα της Κέλλυς και της Σόφης και ευτυχισμένη γιαγιά της Ναταλίας, του Κωνσταντίνου, της Κωνσταντίννας και του Μάρκου. Τα ενδιαφέροντά της είναι τα ταξίδια, ο χορός, η συγγραφή και ο διαλογισμός. Είναι σπουδάστρια Tabula Rasa.

Επώνυμοι Έλληνες και Ελληνίδες που χάθηκαν από τον Κορωνοϊό

..... γράφει ο Μιχάλης Χρ. Κωβαίος

Ήδη πριν ενσκήψει στον Κόσμο, στην Ευρώπη και στην Ελλάδα μας ο καταραμένος κορωνοϊός , το πέρας του οποίου σκότωσε και εξακολουθεί να θανατώνει χιλιάδες ανθρώπους , η Πατρίδα μας, ο Πολιτισμός και τα ελληνικά γράμματα , πενθούν το θάνατο αγαπητών, δημοφιλών, επώνυμων ελλήνων, βραβευμένων ποιητών, κριτικών, λογοτεχνών και καλλιτεχνών..

Ήταν άραγε σύμπτωση αυτοί οι Έλληνες της ίδιας γενιάς , γεννημένοι σε διαφορετικά μέρη της πατρίδας, που μεγαλούργησαν, τιμήθηκαν και αγαπήθηκαν για τα έργα τους, ήταν αλήθεια σύμπτωση να περάσει ο χάρος να μας τους πάρει όλους, το πρώτο τρίμηνο της χρονιάς;;;!!!!

Δε ξέρω, δε μπορώ να πιστέψω, είναι πάντως γεγονός και με λίγα λόγια για όλους, η σκέψη μου πάει στους :

Κατερίνα Αγγελάκη - Ρούκ (1939-2020), η γενναία , καρτερική, σπουδαία, πάντα χαμογελαστή και με καλοσύνη προς τους φίλους και στήριγμα των νέων , Ποιήτρια και διπλωματούχος Μεταφράστρια και Διερμηνέας, της σχολής της Γενεύης, η οποία έγραψε για τον άνθρωπο, τον έρωτα και την αγωνία. Μιλούσε 3 ξένες γλώσσες (γαλλικά, αγγλικά, ρωσικά).

Τιμήθηκε με τα Α' και Β' Κρατικά βραβεία Ποίησης της πόλης της Γενεύης, το 2000 με το Βραβείο Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών, το 2012 με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης και το 2014 με το Μεγάλο Βραβείο Γραμμάτων για όλο της το έργο.

Ανάπηρη, όμως θεωρούσε πως η ποίηση την βοήθησε να αντέξει την κάθε δυσκολία. Γνωστά έργα της : «η Μοναξιά» , «Ποιήματα 1963-1977», « η Ανορεξία της ύπαρξης» , κ.α. Πέθανε στις 21 Ιανουαρίου 2020.

Κική Δημουλά (καλλιτεχνικό της Βασιλικής Ράδου, 1931-2020), της εν πολλοίς.. Εθνικής Ποιήτριας, της μελαγχολικής ποιήτριας, στα ποιήματα της οποίας διακρίνει ο αναγνώστης γλώσσα ελεύθερη, ανθρώπου μειλίχου αλλά που τολμά να αυτοσαρκασθεί.

Στα αναρίθμητα έργα της διακρίνονται η γενναιοδωρία, η θλίψη, το αστείο, το χιούμορ, η σοφία. Τα ποιήματά της μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες αν και οι έννοιες της ελληνικής της γλώσσας στα ποιήματά της, δυσκόλεψαν όσους θέλησαν να την μεταφράσουν. Έργα της : «Έρεβος», «Το λίγο του Κόσμου», «Χαίρε ποτέ», «Οικοδόμημα» κ.α. Πέθανε στις 22 Φεβρουαρίου 2020.

Γιάννης Δάλλας (1924-2020), Ποιητής, κριτικός έργων του Σαχτούρη, του Σολωμού, του Καβάφη ,του Βάρναλη κ.α.

Μεταφραστής των έργων αρχαίων ελλήνων λυρικών , μετάφρασε επίσης λίγα από τα επιγράμματα του Πλάτωνα, του Ρουφίνου, του Καλλίμαχου κ.α. Ελληνιστής και γνώστης των νεοελληνικών και των αρχαιοελληνικών γραμμάτων. Έργα του : «Χρονοδείκτες» και αυτά που σημειώνω πιο πάνω. Πέθανε στις 25 Φεβρουαρίου 2020.

Στρατής Χαβιαράς (1935- 2020), Γεννημένος στη νέα Κίο της Αργολίδας εξελίχθηκε σε έξοχο λογοτέχνη. Μεταφραστής της «Οδύσσειας» του Νίκου Καζαντζάκη , γνώστης ελληνικών γραμμάτων. Κατά τη θητεία του στις ΗΠΑ γνώρισε τους : Άρθουρ Μίλλερ, Τένεσι Ουίλλιαμς και θήτευσε πολλά χρόνια ως διευθυντής της βιβλιοθήκης ποίησης του Χάρβαρντ.

Έργα του : στα ελληνικά το « Όταν τραγουδούσαν τα δέντρα», ποιήματά του «Η νύχτα του Ξυλοπόδαρου», το «Αχνά» και, στα αγγλικά, «Τα ηρωικά χρόνια» και το «Όταν τραγουδούσαν τα δέντρα» για τα οποία βραβεύτηκε. Πέθανε στις 2 Μαρτίου 2020.

Κώστας Βουτσάς (καλλιτεχνικό του Κώστα Σαββόπουλου, 1931- 2020), ο πασίγνωστος όλων των Ελλήνων, ταλαντούχος, αγαπημένος , ανοιχτόκαρδος, ξενύχτης, φίλος όλων και περισσότερο των νέων, γεννημένος στο Βύρωνα της Αθήνας και.. όχι Θεσσαλονικιός όπως από λάθος τον θεωρούσαν πολλοί.

Λαϊκός ...παιδί κάθε ελληνικής οικογένειας, εργάτης στη τρεχάλα για την ζωή, από μικρός στα μπουλούκια, στο δρόμο πωλητής, δεν ήξερε... αλλά τον βρήκε κατά τύχη το θέατρο.

Τάκης Τζουμάκας, Σπεράντζα Βρανά, Καλή Καλό οι πρώτοι που του έδειξαν το δρόμο και τον έσπρωξαν προς το θεατρικό σανίδι. Το ταλέντο, η ζωντάνια του, το χαμόγελο, η γοητεία και η ανθρωπιά του, η αγάπη του προς τους γύρω του τον καθιέρωσαν καλλιτεχνικά, κοινωνικά, πολιτισμικά.

Από τις 4 συζύγους του, Έρρικα Μπρόγερ, Θεανώ Παπασπύρου, Εύη Καραγιάννη και Αλίκη Κατσαβού απέκτησε 4 παιδιά και 3 εγγόνια. Τίτλοι έργων του : «Η Κυρά μας η Μαμή», «Η Αλίκη στο Ναυτικό», «Αρχοντοχωριάτης», «Ο ακάλυπτος», «Έρωτας του Οδυσσέα», κ.α.

Μετά από πολυήμερη επίπονη νοσηλεία, πέθανε στα μέσα Φεβρουαρίου 2020.

Όλοι θα τους θυμόμαστε. με σεβασμό και αγάπη !!!

Ο Μιχάλης Κωθαίος γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1934. Μαθήτευσε στο Αβερώνφειο Γυμνάσιο και αποφοίτησε το 1953 από το Γυμνάσιο Μανσούρας. Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου Γαλλίας. Εργάστηκε στην Ethiopian Airlines και στην SABENA απ' όπου το 1990 συνταξιοδοτήθηκε ως διευθυντής. Συμμετείχε σε πολλές διεθνείς επιτροπές για μελέτες και οργάνωση τουρισμού. Το 1986 του απονεμήθηκε ο τίτλος Chevalier del' ordre du Roi Leopold II από τον βασιλέα του Βελγίου. Τον Ιανουάριο του 2019 έγινε Επίτιμος Πρόεδρος του SKAL International Greece. Μεγάλη η προσφορά του σαν μέλος του Δ.Σ. του Συνδέσμου Αιγυπτιακών Ελλήνων σαν Αντιπρόεδρος, Έφορος Δημοσίων Σχέσεων, Έφορος Πολιτιστικών και μέλος της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού «ΠΑΝΑΙΓΥΠΤΙΑ».

Για τους Αμπετιανούς Barista

Limoncello

Υλικά

- 7-9 λεμόνια
- 2 λίτρα καθαρό οινόπνευμα από Κάβα για ποτά
- 500 γρ. ζάχαρη
- 2 λίτρα νερό

Εκτέλεση

1. Ξεφλουδίζουμε τα λεμόνια με προσοχή δίχως το λευκό, (μόνο τον φλοιό) και τα ρίχνουμε σε δοχείο που κλείνει πολύ καλά (να σφραγίζει), έχοντας προσθέσει τα 2 λίτρα οινόπνευμα και το αφήνουμε σε σκιερό μέρος για 15 ημέρες.
2. Διαλύουμε την ζάχαρη στα 2 λίτρα νερού και προσθέτουμε το οινόπνευμα με τις φλούδες.
3. Με την βοήθεια ενός χωνιού, που καλύπτουμε με γάζα, σουρώνουμε το Limoncello σε μπουκάλια τοποθετώντας τα στο ψυγείο ή στην κατάψυξη.

Στην υγεία σας !

Γι' αυτούς που έφυγαν

Έφυγε για το μεγάλο «μετά» ο Κωνσταντίνος Ξενάκηςγράφει ο Νίκος Νικηταρίδης

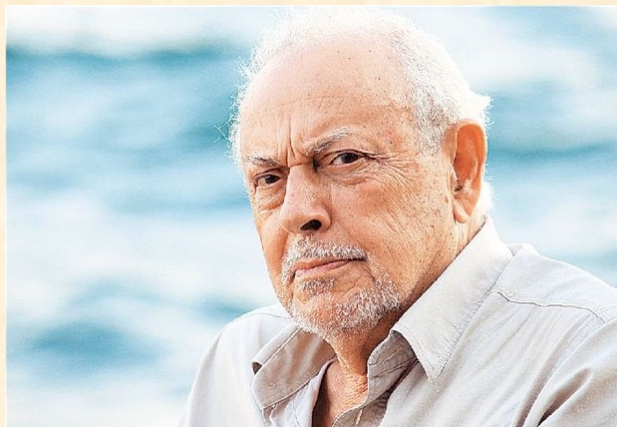
Στις 6/6/2020 έφυγε από τη ζωή ο Αιγυπτιώτης Διεθνής Εικαστικός Κωνσταντίνος Μ. Ξενάκης.

Είχε γεννηθεί στο Κάιρο στις 28/12/1931 και αφού τελείωσε την Αμπέτειο, σε ηλικία 21 ετών έφυγε για σπουδές στην Ευρώπη. Το 1955 φτάνει στο Παρίσι για να σπουδάσει αρχιτεκτονική και διακόσμηση εσωτερικών χώρων στην "Ecole Superiere des Arts Modernes" και ζωγραφική στις Ακαδημίες "Grande Chaumiere" και "Notre Dame des Champs" (1955-1963), όπου και αποφασίζει να εγκατασταθεί μόνιμα. Αργότερα πήγε στο Βερολίνο με την υποτροφία DAAD (1970-1975). Από το 1970 διδάσκει σε Παρίσι και Βερολίνο. Πραγματοποιεί πλήθος από ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ευρώπη, αλλά και σε όλο τον κόσμο. Τα πολλά ταξίδια που κάνει τον φέρνουν σε επαφή με κάθε είδους καλλιτεχνικές προσπάθειες και εκφράσεις, που μαζί με την ελληνική καταγωγή του και τη σχέση του με την Αίγυπτο, συνθέτουν την πολιτισμική βάση του έργου του. Το 1967 στο Λουντ της Σουηδίας κάνει το πρώτο "περιβάλλον" του, ενώ μεγάλα μνημειακά σύνολα του, καθώς και τοιχογραφίες και ανάγλυφα, είχαν παρουσιαστεί σε δημόσιους χώρους σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις. Έργα του είχαν εκτεθεί σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε Γαλλία, Σουηδία, Γερμανία, Γιουγκοσλαβία, ΗΠΑ, Ιαπωνία, Κορέα, Φορμόζα, Δανία, Πολωνία, Λιχτενστάιν, Βέλγιο, Μαρόκο, Ελλάδα, κ.ά., ενώ του είχε απονεμηθεί ο γαλλικός τίτλος του Ιππότη του Τάγματος Τεχνών και Γραμμάτων.

Οι αναζητήσεις του κινούνταν σε διάφορες κατευθύνσεις και οι πειραματισμοί του χαρακτηρίζονταν από την τόλμη των διατυπώσεών του. Από το 1972 είχε εγκαταστήσει στην εργασία του, με τρόπο ιδιαίτερα εκρηκτικό για την εποχή του, τα προβλήματα της επικοινωνίας και της δυσχέρειας ανάγνωσης των τυποποιημένων κωδικών κοινωνικής συμπεριφοράς, που απαγορεύουν αντίστοιχα, την πρόσβαση στην κοινωνική λειτουργία. Ο κόσμος των ιερογλυφικών, το φοινικικό και το ελληνικό αλφάβητο, αλλά και το ιαπωνικό και το λατινικό διαμορφώνουν την προσωπική εκφραστική του γλώσσα. Από το 1980 και έπειτα στα έργα του πολλαπλασιάζεται η χρησιμοποίηση κάθε είδους σημείων και κωδικών που εμπλουτίζουν το μορφοπλαστικό του λεξιλόγιο, ενώ δίνει καθοριστικό ρόλο στη δύναμη υποβολής του χρώματος.

Σημαντικές αναφορές του έργου του αποτελούν το θέαμα "Εκ-στασις", με ηλεκτροκινητικά γλυπτά, μουσική J. Bruzdowicz και συμμετοχή των μίμων Jaroszewics - Marceau (Παρίσι, 1969), αλλά και "Οι κώνοι που έβγαζαν καπνούς" στο δημόσιο χώρο μπροστά στη Σχολή Καλών Τεχνών του Βερολίνου (1972) και την ίδια περίπου εποχή, στο Ινστιτούτο Γκαίτε της Αθήνας.

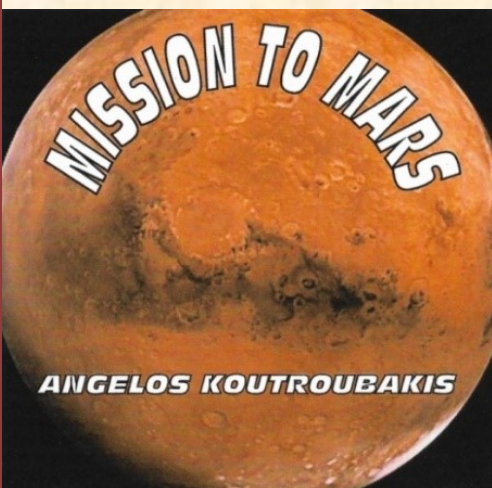
Οι έρευνες του Ξενάκη ήταν γνωστές τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό, μέσα από ατομικές εκθέσεις και από σημαντική βιβλιογραφία. Στα περί τα 100 έργα του περιλαμβάνονται έργα ζωγραφικής (ακρυλικά σε μουσαμά και γκουάς σε χαρτί), καθώς και διάφορα "αντικείμενα" (objets) και "βιβλία - αντικείμενα" (livres - objets). Επίσης, η εγκατάσταση - περιβάλλον "Το βιβλίο της ζωής. Κεφάλαιο β', ο Μέγας Αλέξανδρος και εγώ" (1997), που ανήκει στη συλλογή του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και πρόκειται για μια εγκατάσταση με πηγή έμπνευσης το "Βιβλίο των Νεκρών της Αιγύπτου" και έχει ως θέμα το Μέγα Αλέξανδρο και τη δυναστεία των Πτολεμαίων.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΚΗΣ :

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΣΙΝΤΙ ΕΓΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ!

Πήγα στην Αμπέτσιο και τα 12 χρόνια της μαθητικής μου ζωής, αποφοίτησα το 1966. Το επάγγελμα που εξάσκησα έως τη συνταξιοδότησή μου ήταν η Αρχιτεκτονική Εσωτερικών Χώρων (Interior Design). Από νωρίς (με το που άκουσα πρώτη φορά τους Beatles) άναψε το ενδιαφέρον μου για τη μουσική και στην πρώτη Λυκείου αγόρασα την πρώτη μου ακουστική κιθάρα. Οι πρώτες μου μουσικές εμφανίσεις στο κοινό ήταν στο Σύλλογο Αποφοίτων Αμπετείου και το Ελληνικό Κέντρο Καΐρου (1969-1972), μαζί με τη μελλοντική σύζυγό μου Μαρία Αδαμαντίδου με την ερασιτεχνική μπάντα THE SPOOKIES. Με την εγκατάσταση στην Αθήνα η κιθάρα και το τραγούδι παραμερίστηκαν -- η δουλειά είχε προτεραιότητα. Η αγάπη όμως για τη μουσική έμεινε ακέραιη ώσπου συνταξιοδοτήθηκα και είχα πλέον τον

χρόνο, αλλά και το άσβεστο κέφι, να ακολουθήσω νέα πορεία. Έτσι, τα τελευταία 10 χρόνια παίζω καθημερινά και συνθέτω

δικά μου κομμάτια. Δεν έχω σπουδάσει μουσική, είμαι αυτοδίδακτος. Έχω ανεβάσει στο You Tube, με το όνομα Angelos Koutroubakis, 12 συνθέσεις μου, με αντίστοιχα βίντεο που εγώ έφτιαξα.

Τώρα με πολλή χαρά ανακοινώνω την ολοκλήρωση του πρώτου μου επίσημου, επαγγελματικού διπλού σιντί με τίτλο **MISSION TO MARS**, με **21** συνθέσεις μου σε στίλ blues, rock και country, ηχογραφημένα σε στούντιο με επαγγελματίες μουσικούς και ηχολήπτες. Διατίθεται προς 10 ευρώ στο «Διατονικό» (www.diatoniko.gr), 3^{ης} Σεπτεμβρίου 143, τηλ. 210-8217901, ή επικοινωνώντας μαζί μου στο 6944988234, στο acdesign6@gmail.com ή στο Messenger (Facebook: Angelos Koutroubakis).

Elimnion
Village in holiday resort

ΤΗΛ + 30 22270 32023
www.elimnionresort.gr

info@elimnionresort.gr